JERRY

SEINFELD

Pe limba mea

B E S T S E L L E R

Jerry Seinfeld

PE LIMBA MEA

Traducere din limba engleză de Martin Zick

Editura ALLFA
2014

Jerry Seinfeld – SEINLANGUAGE
1993

CUPRINS

INTRODUCERE

AUTOSTRADA IUBIRII
ÎNTÂLNIREA
SEXUL
CÂND AI O RELAŢIE
FINALUL

ÎNGRIJIRE PERSONALĂ
MENŢINEREA ÎN FORMĂ
COSTUMAŢIA

PRIETENIA
CODUL MASCULILOR
RECEPŢIONAREA MESAJELOR
DARUL PRIETENIEI

TACI ŞI CONDU!
LA SOL
SUS, ÎN AER!

SIGURANŢA SERVICIULUI
SPAŢIUL DE LA BIROU
OAMENII LEGII
PRIMUL AJUTOR

INDUSTRIA DIVERTISMENTULUI

LUCRURILE

BANII MEI NU LUCREAZĂ
VIAŢA INFRACŢIONALĂ
PRIN DIVERSE MEDII

LA PLIMBARE ŞI ÎNAPOI

CINA ÎN ORAŞ
LA SPECTACOL
PE STRADĂ
ÎNĂUNTRU

CĂLĂTORIA VIEŢII

PRIMUL CICLU
INFLUENŢA PĂRINŢILOR
LINIA DE FINIŞ

Minunaţilor mei părinţi Betty şi Kal, şi la fel de minunatei mele surori Carolyn. Când le-am spus că vreau să mă fac comic, au zis că e o idee bună.

Pe limba mea

Când eram copil tata obişnuia să mă ia la plimbare în dubiţa lui. Avea o afacere cu indicatoare în Long Island. Un magazin micuţ.

Pe cuvânt.

Mergeam cu el, încălţat cu adidaşi, cu picioarele pe bord, şi acolo am descoperit pentru prima dată una dintre cele mai mari plăceri ale vieţii: să te uiţi la ceilalţi cum lucrează.

De fapt, sunt puţini oamenii care atunci când lucrează sunt la fel de distractivi ca tata. N-a existat niciodată un comic profesionist cu o mai bună prezenţă scenică. Niciunul nu are asemenea atitudine, sincronizare sau rezultate. Era un geniu al comediei care vindea indicatoare colorate din plastic, pe care erau scrise chestii de genul „TV color – La Phil” şi din carton, pe care scria, de exemplu, „Dacă vrei să creşti vite, de ce împuşti toţi taurii?”

Cel mai bine din acele după-amiezi îmi amintesc cum adesea tata spunea: „Uneori nici nu-mi pasă dacă primesc comanda, nu vreau decât să le schimb mutra!” Ura orice faţă serioasă, de tip „om de afaceri”. Cred că de asta el n-a fost niciodată în stare – aşa cum n-am fost nici eu – să se ţină de o slujbă adevărată.

Adesea, când sunt pe scenă mă surprind imitând câte o mişcare de-a lui.

„Să le schimb mutra.”

Acasă chestia asta era la mare preţ. Îmi amintesc că mama îmi cerea să fac linişte când apărea Alan King la *Ed Sullivan Show.* Puteam vorbi la ştiri, dar nu când apărea Alan King. Era un om important – un comic!

Eram mândru de faptul că, din tot cartierul, numai eu aveam colecţia completă de albume cu Bill Cosby. A fost comicul meu favorit şi primul actor negru care a jucat într-un serial. Dar pentru mine a fost şi primul actor care apărea regulat la televizor încălţat în adidaşi. Sunt sigur că asta m-a afectat, dar nu sunt sigur în ce fel.

Tata a apucat să vadă începutul carierei mele de comic şi a fost cel mai înfocat suporter al meu. El m-a învăţat că, dacă ai un dar, trebuie să dăruieşti. Şi, aşa cum mi-a dăruit el mie, sper să vă dăruiesc şi eu vouă.

INTRODUCERE

Bineînţeles că nu mi-am imaginat la cincisprezece ani, când am început să pun pe hârtie chestiile astea haioase care-mi tot vin în minte, că într-o zi vor ajunge într-o carte. De fapt, nu mi-am imaginat niciodată că vor ajunge ceva. Dar sunt mulţi oameni care au în creier toată ziua un colţişor pus pe şotii. Pentru mine şi pentru voi, ideea cărţii e să ţinem colţişorul ăla în viaţă. E bine să te joci, dar pentru asta trebuie să ai antrenament.

Tot nu pot să cred că o să ajung în librării. Îmi plac librăriile. Ele sunt singurele dovezi palpabile pe care le avem că oamenii încă mai gândesc. Şi îmi place împărţirea pe secţiuni – ficţiune, nonficţiune… Cu alte cuvinte, oamenii din partea asta mint, iar cei din partea astalaltă spun adevărul. Aşa ar trebui organizată şi lumea.

— Bună, sunt Jerry Seinfeld. Eu sunt ficţiune.
— Ştiu.
— De unde ştii?
— Păi eu sunt nonficţiune.

De asemenea, librăria mi se pare un laxativ minunat. Nu ştiu de ce. Poate e liniştea, sau toate chestiile alea care aşteaptă să fie citite, dar cum intri acolo, cum se întâmplă

ceva. Şi chiar cred că ar trebui să renunţe la câteva rafturi şi să pună nişte cabine elegante pentru bărbaţi şi pentru femei. Atunci librăria ar fi un loc minunat în care să faci o vizită. Cred că cea mai mare problemă a unei librării e lipsa spaţiului la casa de marcat. S-ar zice că librarilor li se pare că numai zona aia e bună pentru vânzare. Îşi zic: „Singura şansă se a-l scutura pe ăsta de bani e să-l prindem cu portofelul în mână.” Şi-atunci mă gândesc – de ce nu-i dau fiecărui vânzător o casă de marcat? Să-i trimită pe toţi la raft, să urmărească fiecare client! Când văd că cineva a luat o carte din raft, se strecoară în spatele persoanei, fac „cling” şi gata. Omul o să zică: „Bine, văd că deja aţi bătut-o pe casă, aşa că…”

Aş zice că cea mai mare concurenţă pentru carte este caseta video. Nu ştiu din ce motiv, oamenii simt că trebuie să vină acasă cu o cărămidă de plastic care conţine ceva al cărui sfârşit e o necunoscută pentru ei. Marele avantaj al cărţii e că poate fi derulată înapoi foarte uşor: o închizi şi ai ajuns iar la început.

Trebuie să fie frustrant să lucrezi într-o librărie. Intră omul, stă două ore şi iese fără să cumpere ceva. Probabil simţi că explodezi. Îţi vine să-l împungi cu degetul în spate când stă să iasă pe uşă: „Deci le ştii pe toate, da? N-ai nevoie de nimic din ce-avem noi aici, da?! Trebuie să fie ceva care să te intereseze, măcar puţintel. Şi, de fapt, de ce-ai intrat aici? N-avem nevoie de tine. Ţine minte asta!”

În multe privinţe, cam asta e o librărie: un magazin de tipul „suntem mai deştepţi ca tine”. Şi de asta sunt intimidaţi oamenii, pentru că a intra într-o librărie înseamnă a recunoaşte că nu ştii ceva.

Şi cea mai nasoală parte e că nici măcar nu ştii unde e. Intri în librărie şi trebuie să te apuci să întrebi pe cineva: „Ce-i asta? Unde-i aia?” Şi-ţi zici: „Nu numai că sunt lipsit de cunoştinţe – nici măcar nu ştiu de unde să le iau!” Aşa că simplul fapt că intri într-o librărie spune lumii „Nu sunt

prea isteţ”.

E impresionant, pe cuvânt.

Acum presiunea cade pe umerii voştri. Cartea asta e plină de idei haioase, dar trebuie să vi le interpretaţi singuri. Aşa că fiţi atenţi atunci când citiţi: e nevoie de sincronizare, inflexiune a vocii, atitudine. Asta este comedia. Eu mi-am făcut treaba. Interpretarea vă aparţine.

Iar dacă la un moment dat descoperiţi că nu râdeţi, zâmbiţi mai departe, ştergeţi-vă la ochi şi încercaţi să treceţi la bucata următoare.

AUTOSTRADA IUBIRII

M-aţi prins. Mă dau bătut. Habar n-am ce gândesc femeile. Am vorbit cu ele. Le-am studiat. Le-am cerut şi lor să mă studieze. Şi trebuie să recunosc că încă n-am trecut de prima pagină. Nu că n-aş vrea să dau pagina... Dar aici măcar ştiu unde mă aflu. N-am cum s-o dau în bară:

„Gata, acuma urmează ultima pagină!”

Cred că, undeva în adâncul nostru, suntem foarte fericiţi că habar n-avem ce înseamnă o relaţie.

Ne ţine mintea în funcţiune. Cred că ar trebui să fim recunoscători pentru că există un lucru în viaţă care ne împiedică să ne concentrăm numai şi numai asupra mâncării.

ÎNTÂLNIREA

O întâlnire înseamnă încordare şi nelinişte. Chiar aşa, ce e o întâlnire, dacă nu un interviu pentru o slujbă? Atâta doar că durează o seară întreagă. Singura diferenţă între o întâlnire şi un interviu pentru o slujbă e aia că la final te trezeşti în pielea goală.

— Ei bine, Bill, şeful crede că eşti omul potrivit pentru postul ăsta. Ce-ar fi să-ţi dai hainele jos şi să te întâlneşti cu o persoană dintre cele cu care vei lucra?

Poate n-ar fi rău să avem un ritual înainte de întâlnire. Poate ar trebui să ne întâlnim într-o încăpere din aia pentru vizitarea deţinuţilor. Cu un perete de sticlă între… Vorbim la telefon. Vedem cam cum merg lucrurile, înainte de întâlnirea propriu-zisă. În felul ăsta, singura nedumerire sexuală ar fi să decizi dacă e cazul să atingi geamul sau nu. Iar dacă apare vreun moment în care nu te simţi bine, nu trebuie decât să-i faci semn gardianului şi persoana e luată de-acolo!

E greu să te distrezi când te simţi studiat şi evaluat. Ar trebui să spunem: „Pari drăguţ. Ce-ar fi să ne mai întâlnim, să te analizăm mai în profunzime?”

Cam asta se întâmplă. De câte ori te gândeşti la o

persoană încercând să-ţi imaginezi cum ar fi să-ţi împărţi viitorul cu ea, trebuie să-i pui sub lupă fiecare trăsătură.

Tipul îşi zice: „Mi se pare că are sprâncenele inegale. Nu pot să cred. Sprâncenele ei chiar *sunt* inegale! Pot eu să mă uit toată viaţa la o femeie cu sprâncenele inegale?” Iar tipa, la rândul ei, se gândeşte: „La ce se uită ăsta? Chiar vreau să trăiesc toată viaţa cu un tip care se uită aşa la mine?”

Femeile au, bineînţeles, puteri mai presus de cele ale muritorilor.

Zilele trecute o femeie mi-a lăsat un mesaj pe robotul telefonic, cu o voce gâfâitoare. Şi, indiferent ce ar spune o femeie, dacă o face gâfâind sună foarte aţâţător. Dacă se apleacă o stewardesă către mine şi-mi spune şoptit la ureche „Vrei, te rog, să-ţi pui centura? O să ne izbim de un munte” eu o întreb: „Zău? Da n-ai vrea să ne vedem doar noi doi, mai târziu, după ce se deschide fuzelajul? Ce-ai zice să stăm pe cutia neagră şi să mâncăm nişte alune? Aduc eu nişte perne.”

Femeile trebuie să îndrăgească ocupaţia bărbatului cu care sunt. Dacă nu le place cu ce se ocupă el, nu le place nici de el. Bărbaţii ştiu asta. Tocmai din motivul ăsta vin cu tot felul de denumiri hazlii şi gogonate pentru slujbele pe care le au: „Ei bine, pentru moment sunt manager regional. Mă ocup de producţie, dezvoltare şi consulting…”

Pe de altă parte, dacă sunt atraşi fizic de o femeie, pe bărbaţi nu-i interesează cu ce se ocupă ea. Nu fac decât să remarce: „Zău?! Lucrezi la abator? Sună interesant. Deci umbli cu un satâr enorm şi decapitezi animalele? Dar e minunat. Ascultă, ce-ar fi să mergem să mâncăm ceva după ce ieşi?! Şi pe urmă ne ducem la un film…”

De ce se întâlneşte toată lumea seara, la cină? El se scobeşte în dinţi, ea se şterge pe bărbie – află totul unul despre altul. El îşi zice: „Mamă, ce coafură are.” Şi ea: „Nu-mi vine să cred – ce bucată uriaşă a băgat în gură!” Mie întotdeauna mi se-ntâmplă aşa! Nu ştiu cum se face, dar când mă întind după pâine uit dintr-odată că sunt la o întâlnire. Am o fracţiune de secundă în care pur şi simplu uit unde sunt – îmi imaginez că sunt într-o cameră de hotel din provincie. Şi, odată ce ai băgat pâinea în gură, nu mai poţi face nimic. Te străduieşti s-o înghiţi şi te rogi să-i placă maşina ta.

Cum ar arăta lumea dacă oamenii ar spune tot timpul exact ceea ce cred, ori de câte ori ar deschide gura? Cât ar dura o primă întâlnire, atunci când partenerii nu s-au mai văzut înainte? Cred că vreo treisprezece secunde.

— Ah, îmi pare rău, ai un poponeţ cam mare.

— E în regulă, de fapt, îmi dau seama că-ţi miroase gura. Ne mai vedem…

— Nicio problemă.

— Pa-pa!

— Ceau.

— Mulţumesc frumos.

Întâlnirile din zilele noastre au suferit îmbunătăţiri fabuloase în raport cu cele din civilizaţiile apuse. Ştiţi că în triburile antice se obişnuia să fie sacrificată o fecioară. Pe cuvânt! Credeau că în felul ăsta vor ajunge la un rezultat. Găseau o fată care nu fusese la nicio întâlnire şi o aruncau într-un vulcan. *Asta* e o primă întâlnire care nu se uită! Tipa ajunge în rai şi dă interviu în cine ştie ce emisiune de divertisment:

— Ia spune-mi, Lisa, cum s-a sfârşit prima ta întâlnire?

— Păi... nu prea bine.
— Dacă vrei să te mai arunci vreodată într-un vulcan, suntem dispuşi să plătim gras...

Cele mai de groază întâlniri sunt rezultatul unor trampe. De ce ne-om chinui să le facem oamenilor trampe? Ne imaginăm c-o să se simtă bine? E o demonstraţie de forţă, nu?! Ne credem Dumnezeu.

Bineînţeles, prima trampă a fost făcută de Dumnezeu. Ştiţi doar, el a aranjat întâlnirea dintre Adam şi Eva. Sunt sigur că i-a zis lui Adam:

— Haide, e drăguţă, nu are nimic de ascuns în ce-o priveşte, nu se dă pe după perdea. Se întâlnea cu un şarpe... dar mi se pare că a terminat-o cu el!

Mie mi se pare că trampele nu funcţionează. Nu poţi să le faci oamenilor lipeala, pur şi simplu. Nu merge pentru că nimeni nu crede că are nevoie de o trampă. N-o să-şi mai poată scoate asta din minte, o să fie afectat la întâlnire cu persoana respectivă. O să zică:

— Ei bine, mi se pare că toată lumea crede că noi doi ar trebui să fim împreună.

Mi-a făcut cineva o trampă, cândva. Nu m-am descurcat. Cât a durat întâlnirea m-am simţit ca o păpuşă – mă trăgeau de sfori cei care-mi făcuseră trampa. Nu mai aveam control asupra corpului. Am ajuns chiar să-i pun o mână pe după mijloc...

— Pleosc...

— Scuze, n-am niciun control asupra mâinilor. Nu eu am venit cu ideea serii ăsteia. Eu sunt doar o păpuşă.

V-aţi gândit vreodată că un manechin ventriloc pare să aibă întotdeauna o viaţă socială şi sexuală cât se poate de activă? Vorbeşte întotdeauna despre întâlniri şi despre tot felul de femei pe care le-a cunoscut şi pe care le-a luat cu

el peste noapte în dulap. Are întotdeauna câte-o glumă prăfuită la îndemână, câte-un banc porcos pe care-l scoate imediat din capul lui de lemn. Se pare că se aşteaptă să-l şi credem. Îşi imaginează probabil că, dacă lumea e atentă la gura lui, n-o să observe că picioarele îi atârnă cam aiurea. Picioarele lor nu arată niciodată cum trebuie, aţi observat?! Nişte pantofi din plastic care se bălăngăne acolo... Mai vezi câte-o gleznă, acoperită cu cine ştie ce ţesătură. Şi te gândeşti: „Să ştii că ăsta încearcă să mă ia peste picior."

Mi-am dorit întotdeauna să invit o femeie la mine promiţându-i o chestie de noapte şi, odată ajunşi, să-i dau o bonetuţă dintr-aia care atârnă într-o parte.

— Asta e tot! Nu voiam decât să-ţi dau asta. Acum poţi să pleci. Dacă vrei să ne mai vedem şi săptămâna viitoare, am şi o cămaşă de noapte scurtă – cred că ţi se potriveşte!

Dacă îţi petreci noapte în casa cuiva... Da, da, se întâmplă, se poate întâmpla; li se întâmplă multora... Te gândeşti: „Mă descurc. Nu e mare lucru..." Dar a doua zi dimineaţă părul e reflecţia cinstită a felului în care te simţi. Părul pur şi simplu se crizează când se trezeşte într-o casă străină. Te duci la baie, iar el face:

— Asta nu-i chiuveta noastră, asta nu-i peria noastră... Aoleu! Asta nu-i oglinda noastră!

Trebuie să ai grijă să nu intre în panică:

— Hei, calmează-te! Ajungem imediat acasă.

Ce poţi face la finalul unei întâlniri când ştii că nu vrei să te mai vezi niciodată cu persoana respectivă? Ce spui? Orice ai spune, e o minciună. „Ne mai vedem." „Ne mai vedem"?! Cum aşa? Adică dacă eu sunt undeva şi ea e prin preajmă ne vedem? Da' o să fie şi alţi oameni prin

preajmă… Cu toţi o să mă văd. Şi… dacă o să se nimerească şi ea prin preajmă, aşa, da – ne putem vedea.”

Sau „ai grijă de tine”. Aţi spus cuiva vreodată cuvintele astea? „Ai grijă de tine. Ai grijă!” Cum ar veni, „ai grijă de tine, pentru că eu n-o să am. Aşa că trebuie să te descurci pe cont propriu.”

„Ai grijă de tine. Ai grijă”. Cum adică „ai grijă”? Poate „ai, caramba”! Nu asta vrei de fapt să spui? „Ai, caramba… Liber!”

SEXUL

Marea problemă a procesului de orientare sexuală e aceea că fiecare persoană are propriul orar sexual. Fiecare ştie ce şi când se întâmplă, sau trebuie să se întâmple. Bineînţeles, cealaltă persoană nu ştie nimic despre asta, iar cele două persoane nu discută pe subiectul ăsta. Se comportă ca un mim la poker.

Cred că avem nevoie de o cărticică-regulament pentru chestiile sexuale. În ea trebuie scris totul… inclusiv procedura sexuală standard pentru o întâlnire. Dacă ai probleme, pur şi simplu deschizi cărticica:

— Uite, draga mea, îmi pare rău, dar aici scrie, în Articolul 7, paragraful 5, că dacă ne-am întâlnit de trei ori e permisă atingerea. Uite-aici – scrie negru pe alb! Dacă ai ceva împotrivă, te reclam la comitetul care a făcut regulamentul, şi o să primesc mandat pentru o îmbrăţişare.

Iar ea:

— În primul rând, eşti naiv dacă îţi imaginezi că o întâlnire de o jumătate de oră în pauza de masă, la un iaurt mic, fără fructe, contează ca întâlnire în ochii comitetului. Ca să nu mai vorbim de faptul că mi-ai zis „draga mea” înainte de scurgerea termenului de trei săptămâni prevăzut înainte de trecerea la drăgălăşenii. E un comportament neadecvat, să ştii…

Mi se pare că principalul conflict între bărbaţi şi femei apare pentru că bărbaţii se comportă ca pompierii. Pentru noi, sexul este o urgenţă – oricare ar fi situaţia, o rezolvăm în două minute. Pe de altă parte, femeile sunt ca focul. Pot fi foarte fierbinţi, dar pentru asta e nevoie de condiţii propice.

Una peste alta, bărbaţii şi femeile se comportă ca elementele sexuale de bază... Dacă sunteţi atenţi, o să observaţi că în serile de weekend bărbaţii care sunt singuri se comportă ca sperma – sunt dezorganizaţi, se calcă pe picioare cu prietenii, înoată cu toţii în direcţia greşită.

— Eu am fost primul!

— Lasă-mă să trec!

— Treci la coadă!

— Ăla e locul meu!

Suntem ca Cei trei miliarde de porcuşori.

Dar ovulul e cât se poate de calm:

— Ei, ia să vedem, ce facem acum?! Mă pot diviza. Pot aştepta o lună... N-am de gând să înot în vreo direcţie!

Şi aşa ajungem la prezervative. Nu e nimic în neregulă cu prezervativele în sine... Necazul e că trebuie să le cumperi. Cred că ar trebui să avem un cod special pentru discuţia cu farmacistul. Intri în farmacie, te duci la tejghea, el se uită la tine şi, dacă dai încet din cap, îţi pune prezervative într-o punguţă. Şi gata.

Te duci, îţi iei nişte mărunţişuri – cremă de ras, pastă de dinţi – şi ajungi la tejghea.

— Ce mai faceţi?

(Dai din cap.)

— Binişor. Dumneavoastră?

(Le pune în pungă.)

— A, bine…
Şi uite aşa ai cumpărat prezervative.

Goliciunea e o chestie foarte interesantă pentru bărbaţi. Trăim pentru asta. Am vrea să vedem tot oraşul dezbrăcat. Dacă e ceva ce alţii nu vor să ne arate, devenim foarte interesaţi să vedem acel lucru. Dacă femeile ar purta pălărie de fiecare dată când ar ieşi în public, bărbaţii ar cumpăra reviste cu femei care pozează cu capul descoperit. Cu titluri ca „Cele mai frumoase 10 ţeste”. Am deveni interesaţi doar de asta!

Pozele din *National Geographic* cu oameni din alte culturi, care trăiesc dezbrăcaţi, te fac să-ţi pui întrebări. Te uiţi la oamenii ăia şi te-ntrebi: „La ce se uită oamenii ăştia când trece o femeie prin faţa lor?”

Sau: „Poţi face un club de striptease la ăştia?” Femeia urcă pe scenă, îşi scoate colierul, inelul din nas… şi gata, spectacolul s-a terminat! Bărbaţii care asistă încep comentariile:

— Oau, ai văzut ce dungă avea pe buza de sus? Ce ţi-am zis, omule?! Barul ăsta e beton!

De asta are moda succes la bărbaţi. În fiecare an femeile acoperă o părticică şi descoperă alta. Asta ne înnebuneşte. Nu ne prindem niciodată că vreme de secole femeile n-au făcut decât să schimbe părticelele astea pe care le acoperă şi descoperă. Pur şi simplu nu suntem conştienţi de asta. De fiecare dată când o femeie îşi schimbă costumaţia suntem vrăjiţi.

— Cred că are nişte ţâţe sub aia…

— Da?! Eu credeam că sunt mai încolo!

Ce spuneţi despre discuţiile din timpul sexului?

Problema e: discuţiile fac sexul să fie mai bun sau sexul e doar un ingredient care condimentează discuţiile?

Bineînţeles, în cele din urmă cred că oamenii se vor sătura şi de sexul prin telefon. Sau vor ajunge prea leneşi ca să mai facă asta. O să inventeze roboţi telefonici cu funcţie sexuală, ceea ce o să fie de-a dreptul plictisitor:

— Da, te doresc foarte tare… Lasă un mesaj…

Pe urmă companiile telefonice vor veni cu serviciul de „apel sexual în aşteptare”. Asta chiar ar fi una tare…

— Stai puţin, iubito, am un apel în aşteptare… Alo! A, da, stai puţin… Iubito, scuză-mă, trebuie să vorbesc… am un apel sexual în aşteptare. Nu pot să-l ratez!

CÂND AI O RELAŢIE

Fiecare bărbat şi fiecare femeie au un manual de utilizare. Chiar dacă nu e nimic scris negru pe alb, manualul conţine totuşi instrucţiunile clare şi detaliate privitoare la modul în care funcţionează un individ aflat într-o relaţie. Aşa că atunci când începi o relaţie cu cineva e ca şi cum ai conduce o maşină pentru prima dată – o maşină pe ale cărei butoane şi comenzi nu scrie nimic! Din când în când pornesc ştergătoarele. Alteori rămâi pur şi simplu blocat. Cu toţii am întâlnit oameni cu o direcţie proastă, fără frâne, care au nevoie de un amortizor, n-o duc prea bine cu luminile, cară prea multe în portbagaj, le lipseşte ceva de sub capotă, nu pot întoarce ori au rămas fără benzină...

Tocmai de asta, când se pregătesc de căsătorie oamenii ar trebui să folosească mijloacele de transport în comun. E mai simplu, e garantat şi ajungi la destinaţie! Într-o călătorie lungă asta contează cel mai mult.

De ce e angajarea într-o relaţie o problemă atât de mare pentru bărbat?! Cred că, dintr-un motiv sau altul, când un bărbat conduce pe autostrada iubirii, femeia cu care intră într-o relaţie e ca o ieşire. Numai că el nu vrea să iasă de pe autostradă pe-acolo! Vrea să conducă mai departe. Şi atunci femeia îi spune:

— Uite: benzină, mâncare, o cameră... Avem tot ce ne trebuie ca să fim fericiţi. Hai să ieşim! Ia-o la dreapta!

Numai că el e atent la tăbliţa de mai jos, pe care scrie „Următoarea ieşire – 40 de kilometri” şi se gândeşte: „O să reuşesc!”

Uneori îi iese, alteori nu. Uneori maşina sfârşeşte pe banda de urgenţe. Îi iese fum de sub capotă. El stă singur pe marginea drumului şi cugetă: „Cred că nu mi-am dat seama câţi kilometri aveam la bord...”

Pentru mine, cea mai frumoasă parte într-o relaţie e atunci când te îmbolnăveşti. Şi cel mai bun moment să te îmbolnăveşti e atunci când ai o relaţie...

Ştiţi chestiile alea... când te căsătoreşti ţi se spune „să fiţi împreună, la bine şi la rău”.

Dar pe mine mă interesează în primul rând partea cu boala. Ar trebui să spună: „Îl iei de soţ... la bine şi în caz de boală?” În restul timpului omul poate ieşi cu prietenii, mai dă o bilă, face ce vrea... Dar dacă-l apucă strănutul, ar fi bine ca ea să fie pregătită!

Să nu mă înţelegeţi greşit! Ceremonia cununiei e un lucru minunat. Jurămintele, costumele. Cred că ideea costumului negru reflectă bine punctul de vedere al femeii: „Bărbaţii sunt toţi la fel, putem să-i îmbrăcăm şi aşa...”

De asta mi se pare că o nuntă este ca întâlnirea dintre o mireasă frumoasă, absolut strălucitoare, şi un tip oarecare. Costumul negru este un sistem de siguranţă pentru nuntă. Creat de femei, care ştiu foarte bine că bărbaţii nu sunt de încredere. Aşa că, în cazul în care mirele intră în panică, bărbaţii fac un pas lateral şi mireasa poate să-l ia pe următorul.

Tocmai de asta formula nu e „Îl iei de soţ pe Bill Simpson?”, ci: „Îl iei se soţ pe acest om?”

Am un prieten care se pregăteşte de nuntă. A făcut petrecerea burlacilor în aceeaşi zi cu petrecerea fetelor. Aşa că se prea poate ca, în timp ce prietenele ei îi făceau cadou o lenjerie de corp sexy, el să fi fost cu băieţii la un sexy-bar, cu ochii pe o dansatoare îmbrăcată exact în chestia aia sexy. Cred că a fost un moment cu totul deosebit!

Pentru mine, diferenţa dintre a fi singur şi a fi căsătorit e ca diferenţa dintre două forme de guvernare. Când eşti singur, eşti dictatorul propriei vieţi. Ai puteri depline. Dacă dai ordin să adormi pe canapea în mijlocul zilei, cu televizorul pornit, nimeni nu poate ridica vreo obiecţie! Când eşti însurat, lucrurile se schimbă: faci parte dintr-un mecanism complicat de luare a deciziilor. Ca să se întâmple ceva e nevoie de şedinţe, de comitete care să analizeze situaţia…

Şi asta în cazul în care căsnicia funcţionează!

Cred că de asta e aşa dureros divorţul: ai fost suspendat, şi nici măcar nu erai preşedinte!

FINALUL

Nu există cale uşoară de a încheia o relaţie.

E ca mozzarella de pe o felie zdravănă de pizza. Nu contează cât de mult îndepărtezi felia de gură – firul de brânză se lungeşte şi se subţiază, dar niciodată nu se rupe. Bineînţeles, nu te opreşte nimeni să-ţi mănânci pizza cu furculiţa şi cuţitul, dar în cazul ăsta cred că se poate spune despre tine că „ai forţa brânza”.

Unul dintre modurile de a încheia o relaţie este adulterul.

Adulter… Asta e o chestie serioasă! Nu poţi să faci un adulter – trebuie să te angajezi într-unul! Dar nu te poţi angaja într-un adulter dacă nu ai un angajament. Aşa că trebuie să-ţi iei mai întâi un angajament şi abia pe urmă să te angajezi într-un adulter… Abia după toate angajările astea poţi să fii prins, să dai divorţ, să-ţi pierzi minţile şi eventual să fii angajat într-un proces.

Dar să ştiţi că unii oameni înşală persoana cu care înşală pe cineva. E ca şi cum ai face o descindere într-o bancă, iar la un moment dat te-ai întoarce cu pistolul către persoana cu care ai venit să jefuieşti:

— OK, acum hai… şi tu – scoate banii!

Cred că dacă ai avut o relaţie cu cineva – de fapt, mai ales dacă ai avut una – şi pe urmă încercaţi să deveniţi prieteni e foarte complicat.

Vă ştiţi atât de bine. Fiecare cunoaşte toate trucurile celuilalt. Sunteţi ca doi scamatori care încearcă să se păcălească unul pe celălalt.

Unul zice:

— Uite! Un iepure…

Celălalt:

— Aşa, şi?… Cred că batista asta îţi aparţine.

— Ce-ai zice să o facem p-aia cu tăiatul în două şi gata! Vrei?!

Mi-ar plăcea ca de la prima întâlnire să primeşti trei cartonaşe cu „Pune punct fără repercusiuni” Dacă ţi se pune pata, te ridici, îţi iei racheta de tenis şi spui:

— Asta e – gata! Stai, nu te ridica… mă descurc. Îmi pare rău. Mult noroc în viaţă!

Ar fi minunat, desigur. Cu condiţia ca persoana respectivă să nu aibă un cartonaş cu „Opt luni de vinovăţie şi scos ochii”. Fiindcă atunci o să-ţi zică:

— A… stai aşa! Cred că am ceva pentru tine.

ÎNGRIJIRE PERSONALĂ

Să recunoaştem: corpul uman e ca un apartament cumpărat. Nu te poţi bucura la discreţie de el, fiindcă eşti responsabil cu întreţinerea. Zilnic, săptămânal, lunar, anual trebuie să mai faci câte ceva. De la duş până la operaţia pe cord deschis, întotdeauna trebuie să facem ceva…

Ăsta e corpul nostru. Dacă ar fi o maşină veche, nici nu ne-ar trece prin cap să-l cumpărăm. Am zice: „Nee, am auzit io de corpurile astea umane. Asta e model pământesc, nu?! Da, are şi văru-meu unul la fel. Plăteşte o grămadă la întreţinere…

Totuşi, când sunt noi, arată bine!”

MENŢINEREA ÎN FORMĂ

E clar că femeile ating extremele atunci când vine vorba de întreţinere. Pe mine mă uimeşte modul în care au grijă de fiecare firicel de păr de pe corp. Cred că printre marile mistere ale lumii se numără şi faptul că, deşi îşi toarnă ceară fierbinte pe picioare şi pe urmă smulg părul cu rădăcină cu tot, continuă să se sperie de un şoricel!

Uneori merg chiar şi mai departe… depilarea cu laser. E ca şi cum ţi-ai condamna părul la scaunul electric. Pedeapsă cu moartea! Îl pui într-un scăunel, îi pui o caschetuţă de metal şi pe urmă bagi curent. Singura lui şansă e ca în ultima clipă doamna să se răzgândească şi să dea un telefon: „Graţiaţi-l!”

Pentru bărbaţi, implantul e un tratament pentru păr. Implantul de păr e un proces foarte interesant. E de-a dreptul uluitor. Firele de păr care erau ieri pe săpunul de la duş pot ajunge mâine pe cap.

Mă întreb cum or fi făcut primul implant. L-au pus pe individ să facă un duş, i-au luat săpunul şi au dat fuga cu elicopterul la spital, ţinând săpunul la aparate?! În cele din urmă s-au dat bătuţi:

— L-am adus, dar… mă tem că şi-a pierdut interesul!

Uneori corpul respinge transplantul unui organ vital.

Oare un cap poate să respingă implantul de păr? Tipul îşi vede de treabă şi, deodată – „ping!” – firul de păr îi sare în iaurt.

În ziua de azi există o grămadă de proceduri chirurgicale pentru cosmetizare.

De exemplu, liposucţia. Ştiţi ce înseamnă? Că s-a inventat o maşină de supt grăsimea. Mă gândesc că undeva, cineva încearcă să găsească o soluţie pentru a implementa aparatul ăsta într-un restaurant. Până la urmă o să-l pună în meniu… O să zici:

— Mm… vreau o tartă cu brânză… puneţi şi o cupă de îngheţată alături! Şi puneţi vă rog şi motoraşul pentru liposucţie!

Una dintre cele mai populare proceduri de azi e operaţia pentru îndreptarea nasului. Sau, în termeni tehnici, rinoplastia. „Rino”? Chiar trebuie să-i insultăm pe oamenii ăştia într-un moment atât de delicat? Ştiu şi singuri că au un nas mare – tocmai de asta au venit la doctor. Şi după toate astea trebuie să-i comparăm cu un rinocer?!

Dacă cineva se duce să-şi facă un transplant de păr nu-i spune nimeni:

— O să vă facem o chelioctomie, domnule Johnson. O să încercăm, tehnic vorbind, să îndepărtăm zonele de scalp fără păr de pe ţeasta dumneavoastră.

Eu n-am apelat niciodată la chirurgia estetică… Desigur, asta dacă nu se pune îndreptarea dinţilor. Sau bărbieritul. E o chestiune de estetică… şi mai dă şi sângele!

Totuşi, îmi fac controale medicale periodice. E întotdeauna o plăcere să le înmânezi proba de urină. De fiecare dată se pune problema cantităţii.

— N-am ştiut de cât aveţi nevoie. V-am adus asta. Dar mai am. Vreau să spun – cât vă trebuie, atât vă pot face rost. Doar spuneţi-mă de câtă urină e nevoie – mă ocup eu!

Când vine vorba de teste fizice, nu ştiu de ce, intru într-o stare de competiţie. Va amintiţi testele pentru acuitate auditivă pe care ni le făceau la şcoală? Vă chinuiaţi să auziţi cât mai bine, nu?

Eu mi-am dorit să fiu de-a dreptul extraordinar la testul ăla. Voiam să vină la mine după test şi să-mi spună:

— Cred că ai un auz cu totul superior. Ai auzit căderea unui ghemotoc de vată pe o bucată de pânză. O să trimitem rezultatele la Washington. S-ar putea să te cheme preşedintele…

Toţi ne gândim că suntem cei mai mari cunoscători ai propriului corp. Zilele trecute eram într-o farmacie, încercând să găsesc nişte pastile pentru răceală. Vi s-a întâmplat vreodată? Nu e uşor deloc. Există un munte de pilule pentru răceală. Stai şi te gândeşti: „Asta acţionează rapid, dar astalaltă are efecte pe termen mai lung… Ce-o fi mai important: prezentul sau viitorul?”

Am citit că vinul te poate face mai sănătos şi reduce riscul unui infarct, pentru că luptă cu arterita şi colesterolul. Asta e o veste bună, atâta vreme cât reuşeşti să rămâi pe linia de plutire. Dacă nu eşti în stare, o să te alegi doar cu nişte nopţi petrecute în şanţ.

Medicina face progrese în fiecare zi. Cred că rezolvarea infarcturilor e doar o chestiune de timp – în curând o să fie ca durerile de cap. O să vedem câte unul la televizor:

— Am avut un infarct uite-aşa de mare, dar am luat o

doză de-asta!
Pe urmă îşi pune padelele pentru electroşocuri şi zice:
— Gata!
Bum!
Şi s-a dus…

Fumatul e una dintre cele mai ciudate şi mai tâmpite idiosincrazii ale oamenilor. Cum şi-o fi imaginat cineva că o cămilă e o imagine bună pentru un produs din tutun. Şi-o fi imaginat că fiecare ţigară cântăreşte cât o cămilă?
Mi-a plăcut campania pe care au avut-o cu câţiva ani în urmă:
— Am împlinit 75 de ani şi încă mai fumăm…
Ei bine, nu toată lumea e aşa norocoasă. Cred că au fost şi nişte scaune goale la aniversarea asta.
Poate că ce ne atrage la fumat este focul. Focul te sperie şi te atrage în acelaşi timp. Aţi văzut că, dacă e vreun incendiu, oamenii dau buzna să privească. Se mândresc cu şemineul… Despre asta e vorba şi în cazul fumatului. Când poţi spune „Am focul în mână… pot să scot fum şi flăcări pe gură” trebuie să te simţi foarte puternic. Chestia asta îi intimidează pe nefumători, pentru că e ca şi cum s-ar afla în faţa cuiva care spune „Pot să-mi deschid capul – să vezi ce lavă e acolo”.
Iar când vine vorba de trabuc, lucrurile sunt şi mai şi:
— Crezi că e înspăimântător capătul ăsta cu jar?! Da’ ce zici de capătul ăsta ud, dezgustător şi mestecat?

Mă întreb ce s-a întâmplat cu ţigările Raleigh. Vi le amintiţi? Aveau şi cupoane pentru cadouri. Alea chiar erau valoroase. Fiecare cupon valora a mia parte dintr-un crăiţar. Puteai să-ţi pierzi un plămân ca să obţii cupoanele pentru un set de badminton. Te alegeai cu setul, da’ nu mai puteai să joci!

Bineînţeles, toată lumea vrea să fie sănătoasă. Partea comică e că nimeni nu ştie ce trebuie să facă pentru asta.

Îmi place să fac sport, dar asta nu înseamnă că nu-mi vine să râd de fiecare dată. Mergi la sală şi vezi numai oameni care trag din greu: se antrenează, vor să fie în formă. Dar în societatea noastră nimeni nu vrea să fie în formă cu un scop anume, pentru că nu trebuie să fii puternic ca să faci ceva... Singurul motiv pentru care cineva şi-ar dori să fie în formă e acela de a rezista antrenamentelor. Aşa că ne antrenăm ca să fim în formă pentru orele de antrenament. Comic.

Am încercat o dată baia de relaxare. Are o cadă mare, cu vreo două sute de kilograme de sare dizolvată în ea, aşa că pluteşti, la propriu.

Mi se pare că cel mai bine e când intri într-o chestie din asta după ce te-ai julit la bărbierit şi ai şi câteva tăieturi de la o coală de hârtie. La ieşire o să fii cât cada şi o să ai forma ei! În felul ăsta, nu o să mai ai nevoie de o cadă, pentru că o să fii chiar tu una.

Un alt lucru pe care nu-l înţeleg este următorul: De ce suntem atât de grijulii să încuiem prosoapele transpirate, pantalonii murdari şi suspensoarele împuţite? Care să fie valoarea lor la mâna a doua?

Mă duc la restaurant şi las maşina pe mâna oricărui tip care stă acolo în faţă, îmbrăcat într-o jacheţică roşie...

— Trebuie să fie băiatul cu parcarea...

Nici măcar nu mă gândesc de două ori. Dar când vine vorba de echipamentul meu transpirat de la sală – ăsta trebuie încuiat! Şi încă într-un dulap cu uşă antiglonţ.

— Aici e în siguranţă!

Am la baie o cojiţă de săpun care-mi dă tot timpul bătăi de cap. Trebuie să iau o decizie: o arunc sau o lipesc de următoarea bucată de săpun? Mă gândesc că, dacă aş lipi-o de fiecare dată până la sfârşitul vieţii, m-aş alege cu un munte de săpun gratis. Dar oare se pune? O să vină ziua în care o să priveşti în jur şi o să-ţi dai seama că ai în portofoliu sute de săpunuri în plus faţă de ceilalţi? Poţi să dai petreceri cu săpun… îl împărţi în stânga şi-n dreapta.

— Salut, ce mai faci? Vrei un săpun?

— Ah, mersi… De unde-l ai?

— Am sistemul meu…

— Da' trebuie să ai o grămadă de săpun! Ce tare eşti!

Poate cineva să-mi explice care-i treaba cu mirosul corporal? De ce avem nevoie de el? Toate lucrurile din natură au o funcţie, un scop… numai mirosul corporal – nu!

N-are sens. De câte ori faci ceva – munceşti din greu sau tragi de fiare – începi să miroşi urât. Aşa suntem făcuţi noi, oamenii. Ne mişcăm şi începem să puţim.

De ce nu ne ajută deloc corpul? De ce nu miroase plăcut transpiraţia? Ar fi o cu totul altă lume, nu-i aşa? În loc să aruncăm rufele murdare în coş, le-am pune într-o vază. Gata cu deodorantele şi antiperspirantele. Luăm o şosetă murdară şi-o atârnăm de lustră! Sau în maşină, de oglinda retrovizoare!

Ca să nu mai spun că atunci când ai o seară intimă poţi să-ţi pui în buzunarul de la piept al costumului o pereche de chiloţi. Să-i arăţi doamnei că pentru tine e o seară cu totul specială!

COSTUMAŢIA

Mi s-a întâmplat o dată să fiu numit „omul anului” la categoria „cel mai bine îmbrăcat”. Dar nu-mi amintesc anul, şi nici ce purtam. Vreţi să ştiţi adevărul?! (Nu-mi vine să cred că cineva ar vrea să ştie altceva.) Urăsc hainele. Pur şi simplu le urăsc!

Urăsc alegerea lor, probele, conversaţiile cu vânzătorii care sar să te ajute… Apropo, ăsta e un oximoron: vânzător care vrea să te ajute! Ori mă ajută, ori îmi vinde ceva – astea nu sunt unul şi acelaşi lucru.

Urăsc şi sacoşele de cumpărături. Ca să nu mai vorbim de bonuri. Urăsc etichetele, capsele, umeraşele, butonii, fermoarele, săculeţele cu silicon… Urăsc înălbitorii, înălbitorii care prezervă culoarea, detergenţii, pastilele pentru pete, neutralizatorii de pete, ingredientele active, enzimele, balsamurile, cristalele speciale. Ca să nu mai vorbesc de apa fierbinte, apa rece, apa caldă.

Urăsc să primesc o reducere de un dolar. Ori să primesc o treime „gratis”. Urăsc detergenţii care sunt buni pentru mediu, răi pentru mediu sau nepăsători faţă de mediu! Urăsc şi să car rufele la spălat. Îi urăsc şi pe cei de la curăţătorie, şi să vorbesc cu ei despre petele mele.

Refuz să citesc orice afiş sau avertisment care e pus pe perete la curăţătorie. Dacă ar scrie „Ne rezervăm dreptul să vă furăm hainele”, nu mi-ar păsa deloc. Pur şi simplu nu m-

ar interesa:
— Luaţi hainele. Luaţi-le odată şi lăsaţi-mă să plec – vreau să mă întorc în lume cât mai repede!

Hai să lămurim o chestie: nu există curăţare uscată. Pur şi simplu nu poţi curăţa ceva pe uscat. Nu poţi curăţa uscat, spăla uscat ori face cine ştie ce altceva pe uscat. Uscatul în sine e nimic! Nu poţi face nimic cu el, pentru că nu există! E nimic – înţelegeţi? Intrăm în curăţătorii pe firma cărora scrie „Curăţare uscată” şi nici măcar nu ne întrebăm cum de le-a trecut prin cap să ne vândă conceptul ăsta absurd.
Dacă vă dau o cămaşă mizerabilă şi vă spun „Vreau să fie imaculată... dar fără lichid!”, ce-o să faceţi? O scuturaţi? O masaţi? Suflaţi pe ea? Asta-i bună! Cu uscatul nu reuşiţi decât cu greu să murdăriţi ceva. Atunci cum putem vorbi de curăţat?
Şi... „O oră de tratament special”? Zău?! Ne-am interesat, ştim tot ce faceţi, dar n-am reuşit să dezlegăm şarada asta cu „tratament special”. Ştiţi ce cred eu că înseamnă „tratament special”? Cred că înseamnă să pui hainele într-o sacoşă de plastic şi să le dai înapoi! Asta înseamnă „O oră de tratament special”. Dacă vor, pot să-mi ofere „O secundă de tratament special”. E acelaşi lucru.

Am avut o geacă de piele care s-a stricat. Am ieşit cu ea în ploaie. Şi de atunci mă tot întreb de ce strică umezeala pielea? Vacile nu stau afară mai tot timpul? Când plouă, se duc la fermier şi încep să strige?
— Bagă-ne la scuteală! Suntem îmbrăcate în piele. Deschide uşa! O să ni se strice costumaţia!
— E piele întoarsă?
— Suntem din piele întoarsă! Asta nu se mai poate curăţa... E tot ce avem!!

M-am săturat să caut o costumaţie nouă în fiecare zi. De fapt, îmi vine să spun – şi cred că foarte mulţi vor fi de acord cu mine – că până la urmă moda o să dispară. Într-o bună zi, toţi o să purtăm acelaşi lucru. De câte ori văd o emisiune sau un film cu oameni din viitor sau de pe altă planetă, toţi poartă aceeaşi costumaţie. Într-un fel sau în altul, au decis democratic:

— Gata, ajunge cu prosteala. De acum înainte, asta va fi costumaţia noastră: un costum argintiu de paraşutist cu o dungă pe piept şi nişte cizme. Şi cu asta basta! O să mergem pe alte planete – trebuie să arătăm că suntem o echipă!

Este evident că ţinuta de afaceri universală a bărbaţilor e costumul. Pur şi simplu bărbaţii nu vor să poarte altceva atunci când fac afaceri. Habar n-am cum s-a lipit de ţinuta asta imaginea puterii. De ce ne intimidează aşa de mult?

— Cred că ar fi bine să facem cum spune tipul ăsta… Uite, pantalonii lui sunt la fel ca haina!

Bărbaţilor le place atât de mult costumul încât şi pijamaua a fost făcută să arate ca un costum mai modest. Pijamaua de azi are năsturei pe manşetă, revere, buzunar la piept. Avem nevoie de buzunarul ăsta de la piept? Dacă punem un creion acolo şi ne răsucim de pe-o parte pe alta în timpul nopţii s-ar putea să dăm colţul…

Şi ce ziceţi de punguţa de plastic cu nasturi de rezervă care se găseşte în buzunarul costumului? Cât de bolnav trebuie să fii ca să pui bine toate punguţele astea, ordonat, aşa încât să fie la îndemână atunci când ai nevoie de ele!?

O fi atât de greu să găseşti nasturi negri? Nu. Dar trebuia să se facă mare caz pe tema asta. Cum ar veni, ai un costum minunat, unic, nemaiîntâlnit.

— N-o să mai găseşti niciodată nasturi ca ăştia, te scutim de neplăcerea de a-ţi pierde minţile încercând să mai găseşti unul la fel. Pentru că o să ai nevoie... ştim că o să cadă!

De fapt, asta încearcă să ne transmită...

Te îmbracă în costum şi când mori. Ceilalţi tipi, care se nimeresc prin preajmă, zic:

— Ce păcat că a murit... Avea un costum atât de drăguţ. Singurul lucru bun e că la înmormântarea ta poţi să-l strici, impregnându-l cu tot felul de substanţe – nu-ţi mai pasă de nimic!

Iar dacă e la curăţat, rudele îl pot lua imediat.

— E gata marţi!

— O, nu... ne trebuie azi. Asta e ultima lui zi. Marţi n-o să mai aibă nevoie de niciun costum!

Dovada că nu înţelegem moartea este că le oferim morţilor o pernă. Adică, dacă tot e să te-ntinzi şi să tragi o odihnă zdravănă, mă îndoiesc că accesoriile pentru pat reuşesc să facă vreo diferenţă. Dar costumul şi perna demonstrează foarte clar că n-avem nicio idee despre evenimentul pentru care îi pregătim pe oamenii ăştia. Vreau să spun... în ce situaţie poţi avea nevoie de o pernă şi de costum? Nu există întâlniri de afaceri în somn.

Cumpărarea hainelor este întotdeauna complicată. Dar când îţi cântă muzica în cap la volumul ăla nu mai eşti în stare să judeci. Te uiţi la ceva şi-ţi zici: „Ia te uită, dacă s-ar da o petrecere mişto şi io aş fi un tip mişto, asta ar fi o cămaşă mişto...”

Şi vii cu ea acasă. Nu e nici muzică, nici petrecere, iar tu nu eşti un tip mişto.

Eşti acelaşi gogoman, dar cu 75 de dolari mai uşor!

Femeile abordează problema hainelor dintr-o perspectivă diferită. Mai alaltăieri studiam nişte femei care se plimbau printr-un raion de îmbrăcăminte şi se uitau la haine. Aşa am observat că ele nu probează hainele, ci se bagă după ele. Scot o rochie din rând şi şi-o pun în faţă. Se pare că manevra asta e grăitoare pentru ele. Întind un picior în faţă şi se dau uşor pe spate. Cred că-şi spun: „Dacă într-o bună zi o să am doar un picior şi o să stau înclinată la 45 de grade, ce-o să port?”

N-o să vedeţi niciodată un bărbat făcând asta. Niciunul nu scoate un costum din rând pentru ca apoi să şi-l pună cu gulerul la gât şi să spună: „Cum e costumul ăsta? Mă gândesc să-l iau. Trebuie să pun nişte pantofi unde se termină pantalonii, asta e clar. Dar dacă merg? A, mişc pantofii…

Îmi place să mă uit cum îşi dau femeile cu parfum. Sunt foarte atente. Au o zonă strategică. Nişte locuri pe care cred că o să ajungem să le mirosim. De exemplu, se parfumează întotdeauna pe partea interioară a încheieturii mâinilor. Sunt convinse că asta e cea mai activă zonă a lor. De ce, doamnelor? Ce se întâmplă acolo? Vă gândiţi că poate îi trageţi o palmă vreunui tip?

— Pleosc…

Iar el răspunde:

— O… Chanel!

Care-i poanta cu esenţele astea? Ne zicem „Poate oamenii o să creadă că aşa miros eu”?

Am primit un set-cadou de cosmetice. Are apă de colonie, loţiune după ras, un săpun cu şnur… De săpunul

ăsta chiar am nevoie. De multe ori, la duş, vreau să mă spânzur. Cum le-o fi trecut prin cap să lege lucrurile astea două?!

Am chiar şi un spray deodorant cu miros de colonie. De ce ar vrea cineva un miros în zona aia? Oricum, dacă ajunge o femeie cu nasul la subsuoara ta, s-a cam terminat cu seducţia. La câini, da... trebuie să miroşi înainte fiecare centimetru pătrat ca să-ţi placă celălalt... dar la noi?!

Ba chiar şi câinii se mai mulţumesc din când în când doar cu un schimb de priviri.

Mi se pare că cel mai interesant lucru la relaţia dintre bărbaţi şi femei e faptul că suntem întotdeauna interesaţi de oameni pe care nu îi cunoaştem şi cu care nu avem aproape nimic în comun.

Bărbaţii sunt interesaţi de decolteuri, femeile – de pantofi. Este fix aceeaşi obsesie. Nu contează de câte ori am văzut lucrurile astea, de câte ori ne ies în cale trebuie să ne uităm. Nu ne putem abţine.

Pentru bărbaţi, decolteul e lucrul cel mai apropiat de un OZN. Asta e! Iar pentru femei, a cumpăra o pereche de pantofi drăguţi e totuna cu a urca la bordul unei nave extraterestre. Cred că se prea poate ca extratereştrii să fi aterizat deja, dar noi să nu-i fi văzut, pentru că suntem mult prea preocupaţi de pantofi şi decolteuri.

Ce e aşa de supărător când eşti dezbrăcat? Poate totul ni se trage de la faptul că, atunci când avem haine pe noi, le putem potrivi la orice oră.

Pipăim, netezim, potrivim. Ne simţim puşi la punct.

— Ah, ce bine... Aşa e mai bine, mă simt minunat.

Dar când eşti dezbrăcat, gata cu toate astea:

— Ei bine, cam asta e... Nu mai am ce să potrivesc.

Asta e şi motivul pentru care, atunci când umblu

dezbrăcat, îmi place să port o curea. Mi se pare că am ceva în plus. Mi-ar plăcea să am una de care să atârne nişte buzunare. Nu-i aşa că ar fi nemaipomenit? Imaginaţi-vă: să fii dezbrăcat, şi totuşi să-ţi poţi băga mâinile în buzunare. Cred că ajutor mai mare nu există!

PRIETENIA

Prietenii sunt ADN-ul societăţii. Sunt celulele primare ale vieţii. Dacă ai doi prieteni buni, sunt mai valoroşi decât aurul. Nu poţi avea niciodată ceva mai de preţ. Aţi văzut reclama aia cu „Prietenii şi rudele”?

Pe cine menţionează în primul rând? Prietenii sunt cei care te ajută să duci povara vieţii. Povara aia zdravănă, pe care obişnuim s-o numim „Ce dracu’ fac eu aici?”

CODUL MASCULILOR

Toate înţelegerile puse la cale de bărbaţi sunt provizorii.

Dacă unui bărbat i se iveşte posibilitatea de a cuceri o femeie, nu-l mai cunoaşte pe celălalt. E ca şi cum nu l-ar fi văzut în viaţa lui. Codul masculin.

Nu contează ce înţelegeri au avut. De cele mai multe ori misiunile spaţiale se amână pentru că unul dintre astronauţi a întâlnit o femeie. Se sprijină de rachetă şi stă de vorbă cu noua cucerire:

— Ce zici, când mă întorc mergem la o cola?

Un bărbat e paralizat mintal atunci când dă de o femeie frumoasă. Iar nenorocirile beneficiază din plin de asta. Nu-i aşa că vă plac reclamele alea în care vedeţi o femeie în bikini lângă un set de scule cu 32 de chei? Ne uităm la fata în bikini, pe urmă la setul de scule… ne dăm seama: „O, dacă ea stă lângă scule şi eu cumpăr setul… mă întreb ce se întâmplă dacă… aa… trebuie să cumpăr setul ăsta!”

Nu sunt homosexual, chiar dacă sunt slab, singur şi ordonat.

Când văd un bărbat slab, singur şi ordonat, oamenii presupun că e homosexual, fiindcă ăsta e stereotipul: în mod normal nu ne gândim că homosexualii sunt graşi,

neglijenţi şi însuraţi. Şi totuşi, unii chiar aşa sunt, desigur – nu vreau să întăresc stereotipul –, chiar dacă sunt în minoritate în comunitatea homosexualilor. Probabil că din cauza asta sunt şi discriminaţi. Ceilalţi le spun:

— Ştii ceva, Joe, mă bucur că sunt homosexual, ca şi tine, dar cred că ar fi bine să te mai mişti şi tu puţin, să-ţi bagi cămaşa în pantaloni şi s-o iubeşti pe nevastă-ta.

Însă cei care îşi imaginează că oamenii ordonaţi şi curaţi sunt homosexuali poate că ar trebui ca, în loc să dea din mână şi să spună „Ştii ce… cred că Joe e puţin cam… ştii tu…” să mimeze datul cu aspiratorul.

— Ştii, cred că Joe e puţin cam… vuuu…

— Da, şi mie mi s-a părut că e puţin cam… vuuu…

Care sunt cauzele homofobiei? Ce îi face pe homosexuali să fie îngrijoraţi de chestia asta? Cred că e vorba de faptul că undeva, în adâncul lui, fiecare bărbat ştie că e slab atunci când trebuie să reziste unei încercări de a i se vinde ceva. Cumpărăm întotdeauna pantofi care ne strâng şi pantaloni care nu ne vin bine. Şi ne gândim: „Bineînţeles, pot fi convins să fac multe. Trebuie să fiu atent, pentru că s-ar putea să intru într-un soi de magazin pentru homosexuali, crezând că e un magazin de încălţăminte, iar vânzătorul o să-mi spună «Ia-l pe tipul ăsta de mână, plimbaţi-vă puţin pe-aici, să vedeţi cum vă stă… fără obligaţii, încercaţi numai».”

RECEPŢIONAREA MESAJELOR

Am ajuns la concluzia că în viaţă există anumiţi prieteni care vor rămâne prieteni pe veci, şi trebuie să accepţi chestia asta. Îi vezi tot timpul, fie că vrei, fie că nu vrei. Dacă nu-i suni tu, te sună ei. Dacă nu-i suni înapoi, te sună iar. Dacă întârzii, te aşteaptă. Dacă nu apari, nu se supără. Dacă le tragi clapa, te înţeleg…

Singurul mod de a scăpa de oamenii cu care nu ai absolut nimic în comun este acela să pretinzi că ai propriul talk-show. Eu aşa fac. Mă fac că am o măsuţă în faţă şi-l pun să ia loc pe fotoliul de alături. Există totuşi o problemă, pentru că n-ai cum să spui „Mi-a părut bine să te am invitat, dar, din păcate, timpul s-a scurs”.

Marele necaz atunci când vorbeşti este că nimeni nu te opreşte dacă spui prostii. Cred că viaţa ar fi mult mai frumoasă dacă s-ar desfăşură de parcă ai turna un film. Dai greş?! Regizorul opreşte camera şi o luaţi de la capăt.

Gândiţi-vă numai câte ocazii aţi vrea să reluaţi… Sunteţi cu nişte prieteni:

— O, văd că eşti gravidă… felicitări!

— Stop! Stop! Stop! Ieşi, intră din nou şi fii atent la ce spui!

Aţi sunat vreodată pe cineva şi aţi fost dezamăgit că v-a

răspuns? Aţi fi vrut să răspundă robotul. Şi sunteţi în încurcătură:

— Ăă... nu ştiam că eşti prin preajmă. Voiam doar să-ţi las un mesaj, să-ţi spun că-mi pare rău că n-am dat de tine.

După apariţia robotului telefonic, dacă avem două persoane care nu vor să vorbească una cu cealaltă, robotul e ca un aparat de respirat pentru relaţia respectivă. O ţine în viaţă. De ce facem asta? Pentru că ne place să vedem beculeţul ăla pâlpâind când ajungem acasă. Trebuie să găsim mesaje. E foarte important pentru orice om să simtă că e popular şi plăcut într-un grup lărgit de persoane cu care n-are nimic în comun.

Îmi place la nebunie robotul meu telefonic. Aş fi vrut să fiu şi eu un robot telefonic. Aşa, dacă aş da pe stradă de o persoană cu care nu vreau să vorbesc, i-aş putea spune:

— Îmi pare rău, nu sunt aici. Dacă vreţi să lăsaţi un mesaj, pot să plec mai departe.

Am şi un telefon fără fir, dar nu îmi place cine ştie ce. Asta în primul rând pentru că nu poţi să-l trânteşti în furcă. Dacă te înfurii pe cineva, îi spui „Ai grijă cum vorbeşti!” şi ZBANG! Trânteşti telefonul în furcă. Dar dacă e din ăsta fără fir n-ai ce face:

— Ai grijă cum vorbeşti! Stai că găsesc eu butonelul ăla roşu, imediat... Stai aşa, imediat îţi închid...

Mi se pare că nimic nu se compară cu robotul telefonic în privinţa realizărilor tehnologice. Mai întâi, uitaţi-vă numai cât timp le-a trebuit să facă unul care să funcţioneze cum trebuie.

V-aţi dus vreodată ceasul cu radio sau casetofonul la reparat sau la înlocuit? Nu. Funcţionează perfect. Dar, nu se ştie de ce, robotul telefonic pare o maşină italiană veche. Trebuie să-l duci la un atelier dubios dintr-un cartier ciudat.

Iar când se strică îl iei în braţe şi-l porţi ca pe un copilaş bolnav. Şi strigi la depanatorul care nu mai înţelege nimic:

— Cum adică „nu se mai poate face nimic”?

De asta e robotul telefonic cea mai importantă tehnologie a noastră. Uitaţi-vă cât de mult ne pasă de el. Cu ce alt aparat mai avem o relaţie atât de strânsă? El ne spune cine a sunat şi când, ce-a spus, în ce fel a spus-o – numai cel mai bun prieten îţi poate da detaliile astea. Numai robotul tău trăieşte şi moare alături de tine când asculţi bucuriile şi dezamăgirile zilei.

E ca un pescar. Intri pe uşă şi-l întrebi:

— Ei, cum a fost azi? A muşcat ceva?

Unii chiar returnează robotul telefonic dacă nu primesc destule apeluri!

M-am prins care-i poanta cu telefonul din maşină, cu robotul telefonic, cu interfonul, cu telefonul portabil, cu telefoanele din cabinele de pe stradă, cu telefoanele cu mai multe linii, cu apelurile în aşteptare, cu conferinţele telefonice şi toate serviciile astea automate: n-avem absolut nimic de spus, şi trebuie să vorbim cu cineva despre asta, imediat! Nu suferă amânare!

Zău aşa, acasă ai telefon, în maşină vorbeşti la telefon, ajungi la serviciu şi întrebi dacă ai vreun mesaj – mai dă-le oamenilor ocazia să le fie dor de tine.

Partea nasoală la un mesaj e că de obicei înseamnă că cineva vrea ceva de la tine. Există două tipuri de favoruri: mici şi mari. Le poţi măsura cu ajutorul pauzei pe care o fac oamenii după ce spun „Fă-mi o favoare”. Pauză mică – favoare mică.

— Îmi faci te rog o favoare, dă-mi şi mie creionul ăla.

Nici urmă de pauză.

— Îmi faci o favoare…

Dacă urmează opt secunde de pauză, e nasol. Cu cât se lungeşte pauza, cu atât mai mare va fi suferinţa prin care trebuie să treci.

Oamenii sunt singura specie la care întâlnim favoruri. Animalele nu fac favoruri. O şopârlă nu se duce la un gândac să-i spună „Fă-mi o favoare, stai puţin nemişcat, să te înghit”. Asta e o favoare prea mare, chiar şi aşa, fără vreo pauză.

E greu să faci o faptă bună. Să ne uităm la profesioniştii faptelor bune: la haiduci, la cavaleri, la Superman, Batman, Spiderman. Toţi poartă măşti sau costume, îşi ascund identitatea. Nu vor ca oamenii să ştie cine sunt. Lucrurile s-ar complica prea tare.

— Superman, mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa, da’ chiar trebuia să treci prin zidul meu? Stau cu chirie şi mi s-a luat o garanţie. Acum ce fac?!

DARUL PRIETENIEI

Am cam obosit să mă prefac că sunt bucuros când e ziua cuiva. Acum zău aşa, care-i treaba? De câte ori trebuie să sărbătorim că s-a născut cineva? În fiecare an, fiecare persoană, iar şi iar? Tot meritul tău e că nu ai crăpat în astea douăsprezece luni! Asta e vreo mare realizare?

Nimeni nu se bucură de fapt când i se cântă „La mulţi ani!” şi i se taie tortul. Ca să nu mai vorbim de faptul că trebuie să pară că îi place cadoul.

— Chiar îţi place?

— Da, sigur.

— Dacă nu-ţi place, îl putem da înapoi şi putem lua altceva în schimb.*

— Nu, nu, chiar îmi place.*

— Vreau să mă asigur că îţi place.*

— Da, îmi place foarte tare.*

— Mi s-a părut că nu prea…*

— Ba nu, e perfect! *

(* Astea sunt toate minciuni.)

Există o întreagă industrie a cadourilor nepotrivite. Toate cadourile alea gen *executive,* toate bucăţelele stupide de lemn sau de alamă cu o bucăţică de pâslă lipită pe fund.

— Tată, ţi-am luat un rolo-golf-cravată-destresant.

Nu există cadou mai prost decât un obiect din ăsta de ţinut pe birou. Nu există o cale mai bună de a spune cuiva că n-ai avut niciun chef să investeşti vreo idee în cadoul lui. Să folosească treaba asta la presat hârtiile. Unde or lucra oamenii ăştia, dacă au nevoie de o greutate care să le ţină hârtiile pe masă. Au biroul pe platforma unui trailer care merge pe autostradă? Ori pe platforma de pe catargul unui vas? De ce le trebuie chestiile astea grele?

Tocmai am primit cadou un radio pentru duş. Mulţumesc. Chiar aveam nevoie de muzică la duş? Cine ştie – în fond, nu există loc mai bun pentru dans decât o suprafaţă alunecoasă aflată lângă o uşă din sticlă!

Îmi place şi certificatul cadoului. O altă palmă peste ochi, nu-i aşa? Are şi o ramă, ca să pară un act oficial. „Diplomă care valorează doi bani” – asta e certificatul cadoului.

Cel mai bun semn al complexităţii relaţiilor de azi e faptul că oameni din industrie au fost nevoiţi să scoată pe piaţă felicitări în care nu e scris nimic. Absolut nimic… niciun mesaj. E ca şi cum firma respectivă ţi-ar spune „Noi ne dăm bătuţi, gândeşte-te tu la ceva; pentru şaptezeci şi cinci de cenţi nu are rost să ne batem capul”.

Dar ce e cu oamenii ăia veseli de pe felicitări? îi ştiţi? Aia care sunt la picnic lângă un lac. Ori în canoe, pe un râu. Ar trebui să ne facă să ne amintim de ceva? Ar trebui să ne dorim să fim în locul lor? Habar n-am. Oricum, ce-ai putea scrie într-o astfel de felicitare? „Uite, alt cuplu care duce o viaţă mai bună ca a noastră… Uite ce bine se înţeleg.”

Îmi plac şi felicitările alea cu horoscop, care îţi spun ce oameni s-au mai născut în aceeaşi zi cu tine. Un actor, un boxer şi cineva de la recepţie. Chiar nu ţi-ar fi trecut prin minte că ai ceva în comun cu ei, nu?!

Am nişte prieteni care tocmai au devenit părinţi. Iar acum insistă să mă duc să văd copilul. De câte ori ne întâlnim îmi zic:

— Trebuie să vii să vezi copilul. Când vii să vezi copilul? Trebuie să vezi copilul...

Nimeni nu te cheamă să-i vezi bunicul.

— Trebuie să-l vezi. E aşa de drăguţ. Are optzeci şi două de kilograme şi două sute... Sunt adorabili la vârsta asta: o mie de luni. E o vârstă extraordinară. Trebuie să-l vezi. Ieri s-a dus singur la toaletă!

Partea proastă când mergi la cineva să vezi un nou-născut este că trebuie să te ridici la nivelul lor de entuziasm. Sunt întotdeauna foarte încântaţi şi te întreabă:

— Ce zici de el? Ce zici?

Aş vrea să văd şi eu o dată un cuplu care să spună:

— Ştii... nu suntem chiar aşa de mulţumiţi. Cred că am făcut o mare greşeală. Mai bine luam un acvariu. Nu-l vrei tu? Noi ne-am săturat...

Când vizitezi nişte proaspeţi părinţi e destul de plictisitor. Te ia căscatul, aşa că ori căşti, ori pleci. Mie nu mi se pare c-ar fi ceva în neregulă cu căscatul. Ba chiar nu-mi place când oamenii încearcă să-şi ascundă căscatul. În primul rând, toată lumea ştie când căşti. Ţi se încleştează dinţii, iar obrajii vibrează, încercând să ţină gura închisă. E ca şi cum te-ai uita la cineva care e electrocutat.

TACI ŞI CONDU!

Îmi place să călătoresc. Îmi place mult mai mult decât să ajung undeva. Sosirea e supraestimată. Mişcarea e mult mai plăcută. Cu avionul, cu maşina, cu vaporul, cu trenul, pe picioare – oricum. Vreau să mă mişc. Cred că destinaţiile au fost inventate doar ca să nu pară că ne deplasăm aiurea, ca muştele, fără niciun scop.

Forma mea favorită pentru mişcare e maşina, îmi plac maşinile. Sunt cele mai măreţe obiecte pe care le cunosc. Nu ştiu să spun de ce. Nu pot să spun decât că, atunci când conduci, eşti afară şi înăuntru… te mişti şi stai nemişcat în acelaşi timp. Asta mi se pare o mare realizare.

LA SOL

Au apărut prin parcări anunţuri de tipul „Doar pentru maşini mici”, pentru anumite locuri. Asta nu e discriminare după mărimea maşinii? Dacă vreau să-mi atârne curul peste marginea locului de parcare e treaba mea! Pe stradă sunt oameni cărora le atârnă curul peste marginea pantalonilor şi nimeni nu le zice nimic. Şi nu le spune nimeni „Stai aşa, ăştia sunt blugi mici, nu ai voie în ei”.

Vi, a întâmplat vreodată să mergeţi pe stradă şi să vă urmărească o maşină, pentru că şoferul crede că plecaţi cu maşina şi vă poate lua locul de parcare? Nu-i aşa că e ciudat când o maşină merge cu viteza unui pieton? Dar e frumos că, dacă te opreşti, se opreşte şi el. Dacă mergi, merge şi el. E ca şi cum ai avea o uriaşă maşinuţă teleghidată. Ai putea s-o rupi la goană şi să te repezi către un zid. Sau ai putea să te plimbi încolo şi încoace, să-l oprească poliţia pentru conducere sub influenţa alcoolului. Asta da distracţie.

Pentru un loc de parcare în New York oamenii sunt în stare să se omoare între ei. Se gândesc: „Dacă nu-l ocup pe ăsta, n-o să mai găsesc niciodată unul!” Ştie toată lumea că aici sunt mult mai multe maşini decât locuri de parcare.

Dacă vă uitaţi bine, maşinile circulă prin New York toată noaptea. Sunt ca nişte căluşei, singura deosebire fiind că pasagerii s-au suit în 1964.

Problema e că fabricanţii produc sute de mii de maşini pe an, dar nu produc niciun loc de parcare. Cred că trebuie să mai lucreze la asta. Nu v-ar plăcea să mergeţi la un salon auto şi să vedeţi un loc gol, deasupra căruia scrie „Nou de la Chrysler – un loc de parcare”?

Locul pentru persoane cu handicap este mirajul din deşertul parcării. Toată lumea cunoaşte sentimentul. Îl vezi de la distanţă şi nu-ţi vine să crezi:

— E prea frumos ca să fie adevărat. Un loc mare, chiar în faţa intrării. Cum de nu l-o fi văzut nimeni…

Şi când ajungi acolo înţelegi de ce nu l-a văzut nimeni.

Mă întreb cum or sta cu parcările la Jocurile Paralimpice. Cred că pur şi simplu chitesc câteva sute de maşini pe alea două locuri. Altfel cum s-ar putea descurca?

În multe state, dacă ţi s-a luat carnetul, trebuie să mergi iar la şcoala de şoferi. Eu am făcut-o. Nu m-a deranjat. Dar mă gândesc la instructorul auto. Omul ăsta se duce la şcoala de şoferi în fiecare zi, indiferent cum conduce. De ce să nu bage viteză? Oricum se duce la şcoala de şoferi. Poate să meargă cu 240 la oră. Il opreşte un poliţist şi-l întreabă:

— Unde mergeţi?

— La şcoala de şoferi.

— A, în regulă. Atunci puteţi pleca. Grăbiţi-vă, se pare că aveţi nevoie de asta.

Poate că o pedeapsă potrivită ar fi ca, în loc să te trimită la şcoala de şoferi, să te trimită în trafic. Să te condamne la o sută de ore de trafic. Angajează cinci oameni care să meargă în jurul tău cu 10 la oră, oriunde te-ai duce.

Acum câteva zile eram în faţa unei ambulanţe şi mi-am dat seama că pe bot e scris cuvântul invers. Nu-i o chestie deşteaptă? Când te uiţi în oglindă poţi să citeşti cuvântul. Bineînţeles, în timp ce citeşti nu vezi pe unde mergi, intri în ceva şi ai nevoie de ambulanţă. Dacă ne gândim bine, oamenii ăştia ies pe drum ca să îşi caute ceva de lucru.

Nu pricep de ce limuzinele au geamuri fumurii. Ca să nu te vadă lumea? Cred că nu e o idee prea bună să crezi că poţi trece neobservat într-un Cadillac cu antenă TV şi şofer în uniformă! Ce discret. Oricum nu-i pasă nimănui cine e în limuzină. De câte ori trece o limuzină ştii că înăuntru e un nenorocit de bogătan sau cincizeci de puştani care în cinstea absolvirii au pus câte un dolar jumate fiecare.

Multora le place să folosească paravanul ăla de sticlă dintre locurile din faţă şi cele din spate. Îl ridică, după care vorbesc cu şoferul la telefon. Eşti ca într-o celulă pentru vizitatori de la puşcărie, numai că e ambulantă. Trebuie să fie plăcut.

Îmi pare rău, nu mi se pare cine ştie ce să stai în spate în limuzină. De cele mai multe ori te simţi ca într-o garsonieră din 1975. Tapiţerie şmecheră, două sticle care conţin lichide dubioase, trei casetofoane, nişte pete misterioase… Te gândeşti: „Cred că aici şi-au pus curul vreo mie de persoane!”

SUS, ÎN AER!

Nu mi-e frică să zbor. Multora le e. N-am ce să zic...

Cred că frica de zbor e destul de raţională, pentru că oamenii nu pot să zboare. Oamenii care zboară sunt la fel ca peştii pe care îi pui să conducă maşina. Dacă pui un peşte la volan o să zică:

— Nu e bine, cred că n-ar trebui să fac asta, nu e locul meu aici.

Credeţi că oamenii ăştia din magazinele de la aeroport au vreo idee care sunt preţurile în alte părţi ale lumii? Sau credeţi că-şi imaginează că aia e ţara lor şi că pot cere cât vor?

— Vă e foame? Vreţi un sandviş cu ton? 28 de dolari! Dacă nu vă convine, duceţi-vă înapoi în ţara dumneavoastră!

Cred că întreaga reţea de aeroporturi şi linii aeriene e doar o mare scamatorie pusă la punct pentru vânzarea de sandvişuri cu ton. Cred că întreaga industrie e ţinută în viaţă din profitul obţinut în urma vânzărilor de ton. Avioanele pot să zboare şi goale – ei tot ar face bani. Terminalele, avioanele, parcările, magazinele de suvenire – toate astea sunt puse acolo ca să nu te prinzi ce ţeapă iei cu sandvişul de ton.

Cel mai apropiat lucru de regalitate în America îl reprezintă indivizii care se plimbă cu căruciorul electric prin aeroport.

Apar de nicăieri şi te claxonează, iar tu trebuie să te dai la o parte din calea lor, ca un ţăran neînsemnat.

— Mă scuzaţi, sper că nu v-am încetinit. Uite, fiule, omul cu căruciorul. E cel mai important din lume.

Dacă eşti prea gras, prea încet sau prea dezorientat ca să sari într-o parte la timp, cred că nu eşti apt pentru zbor.

Alţi oameni care mă enervează în aeroport sunt ăia care urcă pe trotuarul rulant şi pe urmă stau. Sunt ca în excursie, îţi vine să le zici:

— Nu mai aşteptaţi, n-o să treceţi pe lângă cuşti cu animale, nu e nimic de văzut. Nu vă mai funcţionează picioarele?

Acum câteva zile eram în avion şi mă întrebam: „Oare există chei pentru avion? Or avea nevoie de chei ca să-l pornească?”

Poate că ăsta e motivul întârzierilor la sol, când stai şi aştepţi la poartă. Probabil că pilotul stă în cabină şi-şi zice: „Nu-mi vine să cred… la naiba… iar am uitat-o!”

Bineînţeles, nouă ne spun că a fost o problemă mecanică. Doar n-o să spună la staţie: „Doamnelor şi domnilor, o să întârziem puţin. Ăă… o, Doamne, e atât de penibil… mi-am uitat cheile acasă. Sunt în scrumiera albastră din hol. Îmi pare rău. Dau o fugă să le iau…”

Eram în avion, decolaserăm cu întârziere, când pilotul ne-a anunţat:

— O să recuperăm întârzierea pe parcursul zborului.

M-am gândit: „Ce interesant. Pot recupera timpul.” Cred

că de asta trebuie să-ţi potriveşti ceasul când aterizezi!

Bineînţeles, asta nu înseamnă decât că zboară cu viteză mai mare. Caz în care ar trebui să-i întreb: „Dacă puteţi merge mai repede, atunci de ce nu mergeţi repede tot timpul? Acolo sus nu e poliţie. Băgaţi nişte gaz! *Zburăm!”*

Distanţele se pot măsura cu timpul.

— Cât de departe e?

— 20 de minute.

Invers însă nu funcţionează.

— Când scapi de la muncă?

— Peste patru kilometri.

Îmi plac toaletele minuscule din avion. E ca şi cum ai avea un apartament micuţ în avion. Intri, închizi uşa, se aprinde lumina. Ca la o petrecere-surpriză.

Îmi place şi inscripţia de la chiuvetă: „În semn de politeţe faţă de clientul următor, vă rugăm să ştergeţi apa de pe tăblie cu prosopul dumneavoastră.” Adică trebuia să vin şi cu prosopul? Îmi pare rău că mi-am uitat peria de veceu. De când a apărut frăţia asta între pasageri? „V-aţi pierdut bagajul? Nu-i nimic, luaţi-l pe al meu. Doar suntem amândoi pasageri. Apropo, vi s-a părut destul de curat la toaletă? Că n-am găsit soluţia de curăţat chiuveta...”

În avion, toate sunt mici.

Mâncarea e în cutiuţe mici, băutura e în sticluţe, baia e mică, chiuveta e mică, săpunul e mic. Pasagerii stau pe locuri înghesuite şi ţin pe genunchi calculatoare mici. Şi uneori te mai trezeşti cu un anunţ:

— Ne cerem scuze, vom avea o mică întârziere, vă rugăm să aveţi puţină răbdare. Încercăm să aducem una dintre maşinile alea mici, care să ne tragă mai aproape de

tunelul îngust prin care veţi ieşi. La capăt o să vă aştepte un omuleţ şi o să vă spună cât de mic e intervalul dintre zboruri. Grăbiţi-vă!

M-am nimerit într-un avion în care însoţitoarea de zbor era în prima zi de lucru. Încă nu găsiseră o uniformă pentru ea. Aşa mi-am dat seama ce diferenţă mare e... Adică era doar o persoană ca oricare alta, care venea şi zicea:

— Vreţi vă rog să ridicaţi scaunul?

M-am întors:

— Tu cine mai eşti?

— Sunt însoţitoarea de zbor.

— Zău? Şi eu sunt pilotul... Stai jos, mă pregătesc de aterizare!

Nu ştiu de ce oamenii reacţionează întotdeauna la fel când aud de prăbuşirea unui avion.

— S-a prăbuşit un avion? Ce linie?

— Unde mergea?

De parcă ar fi vreo diferenţă pentru ei.

— A, pe linia *aia!* Da, am înţeles...

De parc-ar exista avioane pe care le-ai aştepta să se prăbuşească.

Ai putea să te duci la agenţie şi să întrebi:

— Scuzaţi-mă, nu-i aşa că avioanele dumneavoastră nu prea cad?

— De fapt, s-a întâmplat o dată, dar mai degrabă putem spune că a fost un zbor foarte scurt: a explodat la decolare.

Zborul nu mi-a dat niciodată emoţii. Mersul cu maşina până la aeroport – da. Asta pentru că, dacă pierzi avionul, nu ai alternativă.

La sol ai ce alege: autobuze, taxiuri, trenuri. Dar când ai

pierdut un avion – gata! Nicio linie aeriană nu-ţi oferă alternativă.

— Ei bine, aţi pierdut zborul ăsta. Ce ziceţi de un tun, peste 10 minute? Vă interesează? Nu e unul direct, trebuie să schimbaţi după aterizare. Da? Unde mergeţi? La Chicago? O, la Dallas. Scuze, staţi să schimb ţinta. O să-l întorc uşurel... Aşaa... Dallas. Mă rog, Texas, în orice caz. Acolo o să ajungeţi. Sunteţi gata? Aveţi grijă să vă daţi la o parte după aterizare, pentru că imediat trimitem şi bagajul.

A, încă ceva.

Atenţie, toţi însoţitorii de zbor! Nu mă mai treziţi să-mi daţi mâncarea voastră mizerabilă. Dacă dorm, lăsaţi-mă să dorm. Vouă v-ar plăcea să vă trezească cineva ca să vă ofere o omletă prăpădită? Nu. Nimeni nu vrea să fie trezit. Poate să mănânce şi după ce se trezeşte. Ce-i aşa grabă?! Credeţi că nu mai există mâncare în lume? Ce dacă pierd chestiile astea scârboase? Mai există mâncare şi în altă parte. Nu-mi pasă.

Cine naiba vă instruieşte pe voi, oameni buni? Instructorul ăla a zburat vreodată?

Ţineţi minte: dintre cele două lucruri pe care le poţi face în avion, cel mai greu este să adormi. Să mănânci e foarte uşor. Dacă am reuşit ce era mai greu, nu veniţi să mă treziţi ca să mănânc prăjiturelele voastre amărâte.

Vreau să ajung la destinaţie, de preferat cât mai odihnit. Asta vreau. Tăviţele voastre cu mâncare sunt doar un rău necesar.

Ne-am înţeles?

Mulţumesc!

SIGURANŢA SERVICIULUI

Există numeroase slujbe, meserii, moduri de a-ţi câştiga pâinea. Fiecare persoană se duce la serviciu gândindu-se că se va descurca – ce e aşa de greu? Şi crede că munca e bine plătită.

De fapt, singurul stimulent de care are nevoie cineva pentru a accepta o slujbă este să-i arăţi una similară, unde are tot atâtea lucruri de făcut, dar salariul e mai prost.

Atunci slujba lui devine automat una care „nu e rea deloc”. Asta ne şi dorim – o slujbă care „nu e rea”. E tot ce ne trebuie ca să fim mulţumiţi.

Unii oameni spun că au „o slujbă minunată”. Asta înseamnă că sunt plătiţi mult mai mult decât ar merita. Ăştia care-şi închipuie că au „o slujbă minunată” ar trebui să fie controlaţi de Fisc. La ei o să găsească cheia deficitului de încasări la buget. Şi oricum, oamenii ăştia sunt enervanţi, îţi vine să le tai salariul la jumătate. Nimeni nu-i iubeşte pe oamenii cu slujbe minunate. Sunt înjuraţi aproape la fel de mult ca ăia care au case minunate…

SPAŢIUL DE LA BIROU

N-am avut niciodată o slujbă adevărată. Am lucrat, da, dar nu ştiu cum e de fapt să mergi la slujbă.

În cele două cazuri în care am lucrat într-un birou cel mai supărător mi s-a părut faptul că trebuie să apari dimineaţa şi să spui „Bună” iar pe urmă, din cine ştie ce motiv, trebuie să continui să-i saluţi pe oameni ori de câte ori îi vezi.

Intri dimineaţa şi zici:

— Salut, Bill, salut, Bob. Ce mai faceţi?

— Bine.

Zece minute mai târziu dai de ei în hol, şi iar îi întrebi ce mai fac. Bineînţeles, ştii deja ce mai fac, tocmai i-ai văzut, ţi-au spus că fac bine. Dar trebuie să spui ceva, dacă tot te-ai întâlnit cu ei. Aşa că îi dai înainte cu mici chestii care ţin loc de salutări. Zâmbeşti, înclini din cap, zici pe diferite tonuri „Salut!” şi, dacă e un loc mai îngust, slavă Domnului, poţi să spui „Scuze”. Dar trebuie să o spui pe un ton cântat, prietenesc. Dacă te cunoşti mai bine cu persoana respectivă, merge şi un „Cam strâmt aici”.

Merge întotdeauna şi să pomeneşti ziua săptămânii, mai ales lunea şi vinerea, pentru că se presupune că toţi oamenii simt altfel în zilele astea. Orice menţiune a weekendului e binevenită. „Ai avut un weekend bun?” „Weekend plăcut.” Oamenilor le place orice propoziţie care

conţine cuvântul „weekend”.

Ar trebui să facem cu toţii o înţelegere şi să spunem „Aşa e” când ne întâlnim pe hol la birou.

— Aşa e.

— Aşa e.

În felul ăsta n-am mai fi nevoiţi să ne stoarcem creierul ori de câte ori mergem la toaletă.

Mă uitam la un film acum câteva seri. Acţiunea se petrecea în Al Doilea Război Mondial, deci filmul era cu nazişti. Am observat că naziştii ăştia din filme au întotdeauna două feluri de *Heil...* Au unul regulamentar, cu care salută peste tot, dar când sunt la birou au unul mai lejer – abia îţi arată palma. Aţi observat? Intră în birou şi zic:

— Mda, *heil...* ce mai faci? N-a venit puştiul cu cafelele? Ai terminat copiile alea? Da… dominăm lumea… rasă ariană… ale cui sunt gogoşile alea? Aha… *Heil*, bine ai venit… pot să iau eu bomboana asta?

Mie mi se pare că oamenii nu se mai gândesc la biroul lor ca la un loc de muncă. Cred că-l consideră un magazin de birotică şi patiserie. Te duci, mănânci un croasant, iei nişte plicuri şi hârtia de la toaletă, bei şase cafele şi pleci acasă.

Îmi place aproape orice fel de muncă. Nu ştiu care e problema mea. Dar am cam învăţat să nu zic nimic despre asta, pentru că oamenii se simt prost. De asta e bine în industria divertismentului – cuvântul „muncă” are o cu totul altă însemnătate. Pentru noi, dacă munceşti e bine, dacă nu – e de rău. Adică exact pe dos faţă de slujbele normale.

De ce ţin oamenii pe birou poze cu familia, întoarse cu faţa spre ei? Au tendinţa să uite că sunt căsătoriţi?

— OK, s-a făcut cinci, e vremea să sparg uşa, să agăţ nişte fetiţe. O… Stai aşa! Ia uite la poza asta. Am nevastă şi trei copii. Uitasem. Cred că ar fi mai bine să mă duc acasă…

OAMENII LEGII

Ce sunt de fapt avocaţii? Pentru mine, un avocat este persoana care cunoaşte legile ţării. Toţi jucăm, dăm cu zarul, mutăm piesele pe tablă, dar dacă apare vreo problemă, avocatul e singurul care a citit instrucţiunile de pe capacul cutiei.

Cred că cel mai haios lucru pe care îl poate spune un avocat este „Obiectez”.

— Obiectez. Onorată instanţă, obiectez!

Obiecţiunea este versiunea pentru adulţi a lui „Ba vezi să nu”. La asta judecătorul poate răspunde în două feluri. Poate spune „Se respinge”, adică „Ba vezi că da”, sau poate spune „Se acceptă”, adică „Îhî”.

Mi-ar fi plăcut să lucrez pentru impunerea legii. Nu vă place să prindeţi pe cineva care a făcut ceva şi încearcă să scape? Mi-ar plăcea la nebunie. De asta nici n-aş putea fi poliţist, pentru că m-aş bucura prea tare. Dacă l-aş prinde pe unul mergând cu viteză, i-aş zice:

— Te-am prins, te-am prins, te-am prins! Te-am prins cu optzeci la oră… Te-am prins!

De-a dreptul enervant.

Oamenilor le place să prindă alţi oameni. De asta în

Vestul Sălbatic şeriful avea ajutoare şi toţi participau la căutări organizate – pentru că fiecare spera să dea o mână de ajutor la prinderea vreunui tâlhar. Acum chestia asta nu mai e posibilă, pentru că oamenii de azi nu mai au timp de asta. În plus, au roboţi telefonici şi pot să vadă cine a sunat.

— Bill, aici Jim. Ne gândim să punem de o căutare. Eşti acolo?… Haide, răspunde… ştiu că eşti acasă! Hai, omule, o căutare… ce zici?

Nu vi se pare ciudat că poliţiştii încă mai trebuie să citească toată chestia aia cu „Ai dreptul să nu spui nimic…” pentru fiecare criminal pe care îl arestează? Oare mai există oameni care încă nu ştiu asta? Ar putea să spună doar:

— Stai! Eşti arestat. Te-ai uitat aseară la serialul poliţist?

— Da.

— Bine. Treci în maşină…

Poliţiştii din zilele noastre au o grămadă de lucruri de făcut. Mie mi se pare că cea mai frumoasă slujbă e a tipului care face conturul victimei cu creta. Nimic periculos, criminalul s-a cărat de mult – o sarcină minunată.

Nu ştiu cine sunt băieţii care fac treaba asta. Presupun că sunt oameni care voiau să se facă portretişti, dar nu se prea pricepeau la desen. Le-a zis profesorul:

— Ascultă, lasă portretele, ce zici – dacă punem un cadavru pe trotuar poţi să-i faci conturul cu cretă? Crezi că poţi face asta?

Habar n-am cum îi ajută asta în rezolvarea cazului. Cred că se uită la schiţă şi zic:

— A, mâna era în poziţia asta când a lovit asfaltul… Asta înseamnă că făptaşul trebuie să fie… Jim!

PRIMUL AJUTOR

Cum credeţi că stătea treaba cu primul ajutor acum câteva sute de ani? N-aveau pilule, medicamente, echipament, tehnologie... Practic, nu făceau decât să fie acolo primii. Şi cu asta basta. Ăsta era primul ajutor. Stăteau lângă tine. Altceva, ce puteau face?

— Mă puteţi ajuta?

— Nu, nu te putem ajuta. Dar am ajuns aici primii, nu ştiu dacă-ţi dai seama, Ne-ai văzut căruţa? Vezi ce scrie pe ea? „Primul ajutor" – ăsta e mottoul nostru. Noi apărem înaintea oricui.

Oamenilor le place să ţi-l recomande pe doctorul lor. Nu ştiu de unde vine moda asta, dar mulţi sunt chiar insistenţi.

— E bun?

— E cel mai bun! Tipul ăsta n-are pereche!

Cred că nu pot fi chiar atât de mulţi „cel mai bun". Cineva trebuie să fi stat în ultimul rând şi la ei în clasă. Unde sunt doctorii ăştia? Aţi auzit pe cineva spunând ceva despre ei?

— Ar trebui să-l vezi pe doctorul meu – e cel mai prost! Mai prost de-atât nu se poate. Orice ai avea, după ce-l vezi, o să te simţi mai rău. Tipul e un călău, ce mai!

Pe urmă, sunt unii care, de câte ori te trimit la un doctor,

ţin să menţioneze:

— Spune-i că te-am trimis eu!

De ce? Credeţi că e vreo diferenţă? E doctor!

— A, îl ştii pe Bob? Foarte bine. O să-ţi dau medicamente adevărate. Celorlalţi le dau numai Tic-Tac.

Urăsc sala de aşteptare, pur şi simplu pentru că se numeşte „sală de aşteptare”, aşa că nu ai nicio şansă să nu aştepţi. E proiectată şi construită cu scopul ăsta! De ce să te bage înăuntru imediat dacă există sala asta? Trebuie să stai acolo, cu o revistă în faţă. Te faci că citeşti, dar de fapt îi studiezi pe ceilalţi. „Mă întreb ce-o avea ăsta.”

În cele din urmă te cheamă, şi-ţi imaginezi că o să ajungi faţă în faţă cu doctorul, dar nu... Ajungi într-o altă sală de aşteptare, doar că e mai mică. De data asta nu mai ai nici revistă. Te uiţi la broşuri despre cancerul de colon.

Dar, tehnic vorbind, e întotdeauna bine să fii într-o încăpere mică. E mai bine decât într-una mare. Aţi văzut vreodată sălile alea uriaşe de operaţii, care au şi scaune pentru vizionări? Nu cred că vrea cineva să suporte o operaţie care să-i facă pe ceilalţi doctori să spună:

— Ei bine, trebuie să văd asta. Glumeşti? Chiar o să-i facă chestia asta? Mai sunt locuri? Putem să venim şi noi?

Mă întreb dacă vând şi bilete la negru:

— Mai am două la un cancer duodenal... Cine vrea?!

Documentele care trebuie completate la doctor devin din ce în ce mai complicate. Înainte scria pe fişă doar „Pojar, oreion, alergic la penicilină”. Acum e plină de întrebări: „Care e adresa angajatorului precedent?” Sau: „Cum îl chema pe tipul din filmul de aseară?”

Ce nevoie au de toate informaţiile astea? În plus, e foarte greu să scrii răspunsurile, pentru că îţi dau un pix din ăla prăpădit. Bănuiesc că nu câştigă suficient jecmănindu-ne

pe noi, mai fură şi pixuri ieftine de prin alte părţi. De asta nu au program în fiecare zi. Uneori sunt plecaţi să facă rost de pixuri!

De ce la farmacie au podium? Farmacistul stă cu o jumătate de metru mai sus decât noi. Cine naiba se crede? După mine, e un magazioner care se ocupă de pastile. De ce nu poate să stea la acelaşi nivel cu noi? Chirurgii neurologi, piloţii de avioane, fizicienii – cu toţii stau la acelaşi nivel cu noi. Dar farmacistul nu. El trebuie să stea cu o jumătate de metru mai sus.

— Hei, ia uitaţi-vă! Aici, sus! Lucrez cu medicamente. Staţi mai departe, am nevoie de spaţiu. Le iau din cutia asta mare şi le pun în punguţa asta!

Singura chestie mai grea la slujba asta este inscripţionarea etichetelor. Mi se pare impresionant faptul că pot scrie atâtea cuvinte pe o singură bucăţică de hârtie. Dar ca să manevrezi cutii cu medicamente, îmbrăcat în halat alb – nu văd de ce ai avea nevoie de o diplomă pentru asta.

Am ajuns şi la psihiatri. Cum se face că la ăştia ora are doar cincizeci de minute? Ce fac cu restul de zece minute?! Cred că stau acolo şi-şi spun: „Mamă, tipul ăsta chiar era dus cu pluta. Nici nu-mi vine să cred ce mi-a zis. Ce ţăcănit. Cine urmează? A, da. Altul care are probleme cu capul."

Cine ţine evidenţa clarvăzătorilor? Clarvăzătorii ar trebui să fie autorizaţi. Să li se dea un test obişnuit pentru conducători auto, dar să fie legaţi la ochi. Dacă reuşesc să facă parcarea laterală legaţi la ochi, e clar că sunt clarvăzători.

INDUSTRIA DIVERTISMENTULUI

Cel mai greu lucru atunci când eşti clovn mi se pare faptul că ţi se spune foarte des „clovn”.

— Cine-i clovnul ăla?

— Eu nu lucrez cu clovnul ăla.

— L-ai angajat pe clovnul ăla?

— Tipul ăla e clovn!

Şi pe urmă… când îţi dai seama că vrei să te faci clovn? Cred că te îmbraci la un moment dat cu nişte pantaloni atât de caraghioşi încât preferi să te faci clovn decât să-ţi pui alţii!

Gazdele talk-show-urilor par să nu aibă niciodată idee cât timp a mai rămas din emisiune. Aţi observat? Se uită în cameră şi zic:

— Mai avem timp?

— S-a terminat?

— Cum stăm cu timpul?

N-o să-l vezi niciodată pe unul că spune:

— Să-l stâng pe tipul ăsta de gât sau luăm o pauză? Sau să-i trag una în cap? Cred că aşa e mai bine. Pe urmă luăm o pauză publicitară şi după aia o să facem o cascadorie. Rămâneţi cu noi!

Nu cred că se compară ceva cu un număr de magie atunci când vrei să ridiculizezi valoarea divertismentului.

Care-i treaba cu magicienii? Vin, te păcălesc, te simţi prost şi gata! Spectacolul s-a terminat. Nici nu-ţi dai seama ce s-a întâmplat. Nici nu ţi se explică vreodată.

E ca şi cum ţi-ar spune „Uite o monedă... acum nu mai e... te-am păcălit”. Ba uneori îţi mai cer şi să sufli. Uite o chestie pentru oameni maturi: să sufli peste un pachet de cărţi.

Îmi place când au expresia aia de surpriză, după ce le-a ieşit scamatoria. Îţi vine să crezi că-şi spun „O, nici eu nu ştiam ce-o să se întâmple – sunt uimit”.

Consider că Las Vegas e oraşul divertismentului suprem.

Acolo tot timpul cineva îţi explică ceva.

Te duci la hotel, majordomul te conduce în cameră şi îţi explică cum să foloseşti televizorul.

Porneşti televizorul – apare un tip care îţi explică cum poţi să cobori din hotel şi să joci ceva.

Te bagi la un joc, apoi ieşi să faci o plimbare şi dai de o tipă care îţi explică cum v-aţi putea întoarce la hotel, să folosiţi camera.

Şi o ţii tot aşa, până rămâi fără fete sau fără bani. După care te duci acasă.

Să fii şomer e foarte greu.

Iar când faci rost de o slujbă, ţi se scade întotdeauna din salariu ajutorul de şomaj. Pe fluturaş scrie foarte clar asta. Cât de multă încredere mai poţi avea în tine când primeşti un fluturaş de salariu pe care scrie „şomaj”? Nu te mai poţi gândi la nimic. Tu abia ai făcut rost de slujbă, iar ei se pregătesc deja să te pună pe liber.

Am un prieten care e şomer – colectează contribuţia la

şomaj. Omul n-a muncit în viaţa lui atât de mult cât munceşte acum ca să rămână şomer. În fiecare săptămână se duce la biroul ăla şi inventează tot felul de minciuni despre cum a căutat el un loc de muncă.

Dacă tipii de la şomaj ar avea o idee câtă energie depune el pentru a nu găsi de lucru, i-ar creşte ajutorul, cu siguranţă.

N-am văzut pe nimeni niciodată făcând o treabă mai bună când vine vorba să nu găsească de lucru.

LUCRURILE

Ne place sau nu, lucrurile noastre ne reprezintă. De cele mai multe ori ne gândim că şi seamănă cu noi. Fiecare poartă hainele care i se potrivesc perfect, indiferent ce haine sunt.

După mine, tot ce avem e un strat de haine. Corpul e cel mai apropiat şi mai sincer costum. Casa e următorul cel mai apropiat strat. Urmează cartierul, oraşul, ţara. Toate astea alcătuiesc o costumaţie uriaşă. Le purtăm pe toate. De asta, indiferent în ce am fi îmbrăcaţi, în anumite oraşe suntem îmbrăcaţi prost. Doar pentru că suntem acolo.

Când vine vorba de anumite locuri, e mai bine să te muţi decât să te schimbi.

BANII MEI NU LUCREAZĂ

Nu m-am descurcat foarte bine ca investitor.

De fapt, am pierdut bani aproape la fiecare investiţie pe care am făcut-o. De multe ori am pierdut tot ce am băgat.

Oamenii îmi spun întotdeauna: „Ar trebui să-ţi pui banii să lucreze pentru tine.” Ei bine, am hotărât că o să muncesc eu. Banii mei o să stea să se relaxeze. Le dau voie.

Cine ştie prin ce au trecut banii ca să ajungă la tine? Poate că au muncit din greu. Poate sunt obosiţi. Poate că de aia au plecat de unde erau. S-ar putea ca, dacă mă port frumos, să rămână la mine.

Urăsc apelurile alea prin care se verifică valabilitatea cărţii de credit. Mă simt întotdeauna ca şi cum ar vorbi despre mine.

— N-o să-ţi vină să crezi ce cumpără acum. E un soi de chestie galbenă. Nici măcar nu ştiu ce e, n-am mai vândut niciuna până acum. Veniţi încoace. O să încerc să-l ţin pe loc.

Principala diferenţă între portofelul unui bărbat şi cel al unei femei este secţiunea cu fotografii. Femeile poartă acolo câte o poză a fiecărei persoane pe care au întâlnit-o

vreodată, în vreo zi a vieţii lor, de la începutul timpurilor. Şi fiecare poză e veche.

— Ăsta e verişorul meu, când avea trei ani. Acum e puşcaş marin. Asta e câinele meu – a murit în timpul administraţiei Carter.

Dacă sunt oprite de un poliţai, n-au nici carnet, nici certificat de înmatriculare. În schimb:

— Iată cincizeci şi şase de persoane care pot depune mărturie că sunt eu.

Poliţistul face:

— E în regulă, doamnă, voiam doar să mă asigur că aveţi prieteni. Puteţi merge mai departe… Era doar un control de rutină.

Ce ne face viaţa mai amară – calculul taxelor sau plata lor? Cred că sunt destul de apropiate. Ce mă întristează pe mine la calculul taxelor e faptul că tot ce am de arătat după un an de activitate e o cutie de pantofi plină cu bonuri. O golesc şi de la 1 ianuarie încep să o umplu din nou. Asta fac eu toată viaţa: umplu cutii de pantofi cu bucăţele de hârtie pe care trebuie să le arăt guvernului!

Aş vrea ca, în loc să-mi calculez eu taxele, să trimit cutia de pantofi direct la Washington, la Fisc. Cu un bileţel: „Ia uitaţi-vă: aceeaşi cutie de pantofi ca şi anul trecut. Vreţi să mai trecem o dată prin ea?!”

Dar ce primesc în schimbul banilor pe care îi dau sub formă de taxe? Nu am copii, deci nu-mi foloseşte la nimic sistemul de educaţie. Nu folosesc poliţia, închisorile. N-am sunat niciodată la armată. Practic, îmi sunt de folos doar poşta şi marcajele albe de pe şosea. Pentru asta trebuie să dau o treime din munca mea de o viaţă: ca să trimit vederi şi să merg drept!

Anul trecut am fost controlat de Fisc. Am fost auditat.

Chiar dacă au nume caraghioase, oameni de la Fisc nu sunt nişte oameni distractivi. Cred că ar trebui să-ţi ia toate bonurile, să le pună într-o tobă mare şi s-o dea peste cap de câteva ori. Măcar să-ţi creeze sentimentul că ai putea câştiga ceva! Apoi le pot scoate unul câte unul şi pot face comentarii:

— O, ne pare rău… asta e o altă deducere ilegală. Dar avem un cadou pentru dumneavoastră – puşcăria.

VIAŢA INFRACŢIONALĂ

N-am fost niciodată la închisoare. Dar mă gândesc mult la asta. Nu ştiu de ce. Mă gândesc cum mi-aş aranja celula. Câte flotări aş face.

Dat fiind că locuiesc singur, e cam acelaşi lucru. Pot spune că sunt la izolator.

Cum poţi să nu te gândeşti la închisoare când în fiecare seară vezi la televizor oameni care intră acolo!? Vezi cum prind un terorist, un criminal, un psihopat. Îi vezi pe toţi acoperindu-şi faţa cu geaca, ziarul sau pălăria.

Ce reputaţie vor să apere oamenii ăştia? Le e teamă că dacă sunt văzuţi n-o să mai aibă un nume bun? Aşteaptă o promovare în firmă? Le e teamă că se uită şeful la televizor? Ar putea să zică:

— Ăsta nu e Johnson, de la vânzări? Cel care întreţine relaţiile cu persoanele fizice?! Nu cred că vrem asta... Cred că locul lui de fapt e la trierea corespondenţei!

Recent am fost prădat cam a optsprezecea oară. Întotdeauna se găseşte câte un prieten să spună:

— Sună la poliţie. Ar trebui să suni, zău!

Şi te gândeşti: „Da, sigur, asta-i soluţia!”

Asta pentru că ne uităm la televizor. Acolo sunt urmăriri, adevărate vânători – şi criminalii sunt prinşi.

În cazul tău, poliţia vine, completează raportul şi-ţi dă un exemplar. Mă gândesc… dacă nu-i dau şi hoţului un exemplar, mi-e greu să cred că o să rezolvăm ceva. Nu credeţi?

Nu e ca în Batman, unde sunt trei bandiţi în tot oraşul şi aproape toată lumea ştie cine sunt ăia. În zilele noastre puţini bandiţi se mai obosesc să se deghizeze, să-şi găsească o temă distinctivă pentru cariera lor. Asta face să fie destul de greu de depistat. Altfel, poliţiştii puteau spune:

— V-au furat CD-playerul din maşină? Trebuie să fie Pinguinul. O să-l prindem repede – e costumat în pinguin!

Pentru mine Superman rămâne cel mai tare tip din toate timpurile. Dacă există un tip tare, el e! Nu există altul mai tare, nu e nimeni mai bun, nimeni nu se poate pune cu el, indiferent dacă e viu, mort, marţian, venusian… Nu există şi gata!

Dincolo de toate filmele, benzile desenate şi desenele animate, George Reeves va rămâne pentru totdeauna favoritul meu. Cel mai tare lucru când eşti Superman îl reprezintă calităţile tale. Pe planeta de unde vii eşti normal, dar aici, pe Pământ, eşti Superman! Aşa era George Reeves.

Şi-a dorit să fie Superman? Poate că da, poate că nu. Dar a fost Superman. Părea un tip care numai asta poate să facă.

Stătea toată ziua în costumul ăla ridicol, citea scenarii proaste şi juca în decorurile alea caraghioase. S-a descurcat de fiecare dată. Trebuia s-o facă, doar era Superman! Şi asta faci când eşti Superman – te străduieşti în fiecare săptămână să fii super. Cineva trebuia să facă rentabil şi serialul ăla!

Cred că îmi place Superman pentru că îmi plac amintirile de pe vremea când credeam în toate astea. Şi nimic nu-mi punea convingerile la încercare cum o făcea serialul TV.

Am o scurtă listă de întrebări. Unde erau ceilalţi reporteri de la *Daily Planet!* Unde erau ceilalţi poliţişti – colegii inspectorului Henderson? De ce umblau bandiţii numai câte doi – unul prost şi unul deştept? Adesea cu nume ca Prostănacu şi Şefa. Al cui şef era Şefa? Al Prostănacului? Cât de bine te poţi deghiza cu o pereche de ochelari? Dar dacă nu ai lentile în ramele ochelarilor? De ce pe generic Superman nu avea picioare? Ce planetă era aia din spate, care arăta ca un C? Cu îi făcea Clark cu ochiul la sfârşitul fiecărui episod? Mie? De ce? Eu nu eram acolo – eu mă uitam la televizor. Şi, mai ales, de ce nu le-a spus Superman lui Lois şi Jimmy „Uite care-i treaba, nu-mi sunteţi de niciun ajutor; îmi faceţi viaţa grea; vă rog să mă lăsaţi să mă ocup de bandiţi”?

Când vrei să te bucuri de ceva, ai face bine să nu laşi logica să-ţi stea în cale. Ca tipii răi din filmele cu James Bond. De câte ori intra Bond undeva, ziceau:

— A, domnule Bond, bine aţi venit. Daţi-mi voie să vă prezint planul nostru criminal şi pe urmă să vă arunc într-o capcană mortală care nu funcţionează…

Alt lucru ciudat la filmele cu Bond: iau cel mai rău tip din lume şi îl pun să lupte cu cel mai bun tip din lume, iar la final te trezeşti că-ţi plac amândoi!

Paznicii din muzeele de artă au împiedicat vreodată un furt de tablouri? Adică, ce-o să se facă? O să se ia de hoţ?

— Hei-hei-hei… unde crezi că pleci cu tabloul ăla de Cezanne?! Ia dă-l încoace…

Ce trebuie să facă omul ăsta? Primeşte cinci dolari pe oră ca să apere opere nepreţuite în valoare de milioane de dolari… Şi cu ce?! Are o uniformă cafenie şi un ziar. Asta-i tot! Probabil că hoţii se uită la el şi zic:

— Nu trebuie decât să trecem pe lângă scaunul ăla şi pe

lângă termosul de cafea şi putem lua un Rembrandt.

E o realitate faptul că oamenii încearcă să pună mâna pe ce îţi aparţine. Vor încerca să fure. Fiecare om are propriile lui măsuri de securitate. Îşi închipuie că aşa păcăleşte hoţii. De exemplu, mergem la plajă şi când vrem să intrăm în apă băgăm portofelul în pantof. Cine ar putea să se prindă? Ce minte criminală ar putea să penetreze această fortăreaţă a securităţii? Legăm şiretul. N-au cum să treacă de el. Punem portofelul chiar în vârful pantofului. Hoţii nu se uită niciodată acolo. Aruncă o privire la călcâi şi pleacă mai departe.

Sau când vrem să transportăm un televizor cu maşina, pe bancheta din spate. Dacă vrem să lăsăm maşina în stradă câteva minute, aruncăm un pulovăr peste televizor. Ne imaginăm că hoţul o să creadă că e un morman de pulovăre. Atâta tot! Se întâmplă ca unul dintre ele să aibă o formă pătrăţoasă şi din el să iasă o antenă. Şi ce dacă? E un televizor cu aparatură de recepţie!

PRIN DIVERSE MEDII

Cel mai rău lucru în ce priveşte televiziunea este că toţi cei care se perindă pe micul ecran fac ceva mai bine decât tine. N-o să vezi niciodată la televizor un tip prăvălit pe canapea, cu burta acoperită de firimituri de chipsuri.

Unii oameni se distrează un pic cam exagerat la televizor. De exemplu, tipii care fac reclamă la sucuri. De unde găsesc ei atâta entuziasm? I-aţi văzut vreodată? „Avem suc, avem suc, avem suc!” Ţopăie, râd, zboară prin aer. Pentru o cutie de suc!

Nu vi s-a întâmplat niciodată să staţi în faţa televizorului ţinând în mână exact acelaşi produs la care fac ei reclamă pe ecran? Mingi de volei, schi nautic, fete în bikini. Şi ziceţi:

— Cred că am pus prea multă gheaţă într-al meu. La mine n-are efectul ăsta!

Nu-i aşa că urâţi chestia asta cu „Va urma...”? E oribil când simţi că se apropie „Va urma”. Urmăreşti emisiunea, şi când au mai rămas cinci minute îţi dai seama: „Hei, aici o să bage un «Va urma». Tipul ăla e prins în peşteră. N-au nicio şansă să-l scoată de acolo în cinci minute!”

Până la urmă, singurul motiv pentru care te uiţi la o emisiune de televiziune este ăla că emisiunea se termină. Dacă mi-aş dori să urmăresc o poveste lungă şi

plictisitoare, lipsită de orice sens, m-aş uita la viaţa mea…

Un comic nu poate face niciodată schema cu „Va urma”. Ce-o să spună?

— Un tip intră într-un bar cu un purcel sub braţ… Salut, ne vedem săptămâna viitoare!

Televizorul are o putere fantastică. Sunt sigur de asta, pentru că am cumpărat cuţitul ăla japonez, Ginsu 2000. Nu-mi vine să cred că am făcut asta.

Nu-mi vine să cred că mi-am notat numărul de pe ecran.

Nu-mi vine să cred că am sunat.

Nu-mi vine să cred că le-am dat numărul cardului.

Era seara târziu, mă uitam la reclamă şi deodată chestia a început să capete sens. Tipul din reclamă tăia o cutie, pe urmă a tăiat un pantof. M-am gândit: „Chestia asta e bună.”

Niciunul dintre cuţitele mele nu poate trece printr-un pantof. Dacă mi se înnoadă şireturile şi nu-mi mai pot da pantofii jos?

Cum o să mă descalţ?

Trebuie să găsesc o cale să mă eliberez.

Îmi trebuie cuţitul ăla.

Aşa că am sunat şi, indiferent cât de incredibil ar părea, am spus cuvintele următoare:

— Vreau să comand un cuţit Ginsu.

Da, aşa am zis. Iar tipa care a răspuns m-a luat repede:

— Zău?!

Nici măcar ei nu cred că cineva şi-ar dori să cumpere cuţitul ăla.

Acum am cuţitul, pantofii sunt toţi tăiaţi pe din două şi nu mă mai uit la televizor noaptea târziu…

Nu înţeleg de ce se găteşte la televizor.

Nu pot să miros mâncarea aia.

Nu pot s-o mănânc.
Nu pot s-o gust.
La sfârşitul emisiunii o arată spre cameră şi zic:
— Iat-o! N-o să primiţi nicio bucăţică, dar vă mulţumim că v-aţi uitat. La revedere!

Urăsc calupurile televiziunii publice care încearcă să te convingă să-ţi treci pe permisul de conducere numărul cardului de donator de organe.
— Micuţul Jimmy are nevoie de un transplant. Nu poate decât să aştepte, iar noi sperăm că tu o să faci vreo prostie. Aşa că semnează şi gândeşte-te bine, poate vrei o motocicletă dintr-aia cu o grămadă de cai-putere. Nu se compară nimic cu sentimentul ăla pe care îl ai când zbori pe şosea fără cască, cu părul fluturând în vânt.

Există foarte multe lucruri care arată cât se poate de clar că oamenii nu sunt chiar aşa deştepţi. Dar cel mai evident pentru mine este inventarea căştii de protecţie. Se pare că ne-am dat seama că avem o mulţime de activităţi care se pot termina cu un cap spart. Iar noi am ales nu să ne ferim de activităţile astea, ci să venim cu un dispozitiv care să ne ajute să ne bucurăm mai departe de stilul de viaţă care oferă multe ocazii de spart capul.
Casca.
Şi nici asta n-a funcţionat, pentru că o mulţime de oameni n-o purtau.
Aşa că am venit cu legea pentru portul obligatoriu al căştii. Care este şi mai prostească, pentru că în spatele ei stă ideea că trebuie să protejăm un creier care este suficient de prost pentru a nu lua nicio măsură ca să împiedice crăparea capului în care se află.

S-ar părea că bărbaţii schimbă programele mult mai mult decât femeile. Dacă pun mâna pe telecomandă, ei nici măcar nu ştiu la ce dracu nu se uită! Nu fac decât să schimbe programele întruna:

— Reluare – ce prostie. Altă prostie. Mai departe… Asta-i proastă, altceva, altceva…

— La ce te uiţi?

— Nu-mi pasă, mai departe…

— Nu ştiu ce era, n-are importanţă, gata, mai departe…

— Cred că era un documentar despre tatăl tău!

— Nu mă interesează, ia să vedem ce mai e.

Femeile nu procedează aşa. Ele se opresc şi zic:

— Ia să vedem despre ce e vorba, şi pe urmă poate schimbăm canalul. Poate că reuşim să scoatem ceva din programul ăsta, să-l ajutăm să crească…

Bărbaţii nu procedează aşa. Ei vânează, în timp ce femeile stau în cuib. De asta ne uităm la televizor în mod diferit.

Înainte de televizor şi de telecomandă, regii şi împăraţii şi faraonii aveau povestitori. Aşa se distrau ei. Mă întreb dacă nu erau câte unii care să aibă treizeci de povestitori, să treacă de la unul la altul.

— În regulă, ia zi-mi tu o poveste… Care-i treaba?… Nu mă mai interesează… Taci! Următorul – tu ce ai de spus?… E vreo fată în povestea asta? Nu?! Atunci taci din gură. Următorul… Tu ce poveste ai?… Nu, nu vreau s-o ascult nici pe asta. Gura!… Tu, dă-i înainte, ce spui… Nu vreau să aud nici asta. Hai, lăsaţi-o baltă, plecaţi de-aici. Mă duc la culcare.

Îmi plac şi revistele, pentru că, la fel ca în cazul televiziunii, 95% din conţinut se bazează pur şi simplu pe întrebarea „Cu ce dracu’ o să umplem tot spaţiul ăsta?” Îţi dai seama întotdeauna dacă a fost o săptămână proastă

pentru ştiri, fiindcă o să apară articole de genul „Dinozaurii au fost ucişi de comete?”; într-adevăr, un subiect fierbinte. Te face să te întrebi: „Hei, chiar aşa, ce s-a întâmplat cu dinozaurii? Parcă erau pe-aici…”

Poate că dinozaurii au fost ucişi de comete, sau poate că s-au împiedicat şi au căzut. Ce mai contează? Oricum n-o să aflăm niciodată adevărul.

N-am reuşit să rezolvăm asasinarea lui Kennedy, deşi avem materiale filmate cu evenimentul. Succes cu cazul stegozaurilor!

— Adună toate reptilele la interogatoriu, Bill. Vreau să vorbesc cu salamandra aia de-acolo. Se pare că ştie ceva. Nu scoate limba la mine, că ţi-o bat în cuie de perete!

Ziarele de duminică sunt cele mai îngrozitoare. E weekend. Vrei să te relaxezi. Şi – ce să vezi? O mie de pagini de informaţii despre care habar n-aveai. Cum poate cineva să-ţi spună ce ştie în fiecare zi a săptămânii şi pe urmă, în weekend, când nu se întâmplă nimic, să rămână cu atât de multe de spus?

Trebuie să vă spun şi vouă că în ultima vreme am primit nişte ştiri interesante. Nu ştiu dacă ar trebui să vă spun chiar despre ce e vorba, pentru că nu e ceva limpede, dar… Bine, fie, să vă spun ce ştiu până acum.

Conform informaţiilor pe care le am, după cum scria în plicul pe care l-am primit, ei bine… s-ar părea că am câştigat ceva. Mulţumesc, mulţumesc foarte mult. Dar băgaţi de seamă, deocamdată nu e foarte limpede. Ca să spun drept, nici măcar nu ştiam că m-am înscris în vreun concurs.

Dar, conform hârtiei pe care am primit-o, se pare că mă număr printre cei rămaşi în cursă. E foarte interesant, şi o să vă ţin la curent pe măsură ce mai primesc informaţii.

Trebuie să trimit ceva. Încă nu ştiu cum funcţionează, dar deocamdată sună foarte bine.

Asta mă enervează pe mine la companiile care fac asta. Întotdeauna te prind în joc cu chestii de genul „S-ar părea că ai câştigat”. Iar noi intrăm în joc: „Hei, ia te uită, poate am câştigat. S-ar părea că sunt marele câştigător... şi eu habar n-aveam!”

Aş vrea ca măcar o dată companiile astea şmechere să aibă curajul să spună adevărul. Să fie cinstiţi cu oamenii, măcar o singură dată. Să trimită plicuri cu mesaj clar: „Aţi pierdut.” întorci şi pe verso scrie cu litere mari: „Nici măcar pe-aproape n-aţi fost!” Iar înăuntru un mesaj cu explicaţia: „Nici măcar nu ne vine să credem cât de prost aţi evoluat în concursul ăsta. La ce dracului v-aţi gândit când aţi completat formularul? N-aveţi niciun dram de noroc, n-o să câştigaţi niciodată nimic, dispăreţi, nu ne mai agasaţi, sunteţi un mare ratat, vă urâm, la revedere!”

Se pare că teama de succes e o chestie nouă. Am auzit de ea recent. Şi mi se pare un semn clar că am cam rămas fără motive de teamă. O persoană care suferă de teamă de succes a ajuns la fundul butoiului cu motive de teamă, asta e clar.

Poate ar trebui să facem grupuri de sprijin pentru oamenii ăştia. Să-i punem să se întâlnească şi să vorbească la microfon:

— Bună, mă cheamă Bill şi nu mă pot împăca cu gândul că am o ditamai combină stereo şi o canapea crem.

Conform celor mai multe studii, oamenii se tem să vorbească în public. Este teama numărul unu. Numărul doi e moartea. Moartea e pe locul doi! Vi se pare în regulă? Asta înseamnă că pentru cei mai mulţi oameni, dacă ajung la o înmormântare, e de preferat să stea în sicriu decât să facă un necrolog.

Când vine vorba de sinucidere, există ceva ce nu înţeleg. Sunt unii care încearcă să se sinucidă şi, dacă din cine ştie ce motiv nu le-a ieşit, gata – asta-i tot! Nu mai încearcă. De ce nu mai încearcă? Ce s-a schimbat? Viaţa lor a devenit mai bună? Nu. De fapt, e mult mai rea, pentru că acum ştiu că mai există un lucru la care nu sunt buni de nimic. Şi poate că de asta oamenii ăştia n-au reuşit în viaţă. Se dau bătuţi prea uşor. Dacă n-a funcţionat cu pastilele, de ce nu încearcă o frânghie? Nu porneşte maşina în garaj? Să cumpere alta. Nu există nimic mai mulţumitor decât să atingi un scop pe care ţi l-ai fixat!

LA PLIMBARE ŞI ÎNAPOI

Îţi poţi împărţi viaţa în două: ce se întâmplă când stai în casă şi ce se întâmplă când ieşi.

Restul nu e compus decât din detalii irelevante. Dorinţa de a ieşi ca să ai de unde te întoarce este foarte puternică. Uitaţi-vă ce păţesc oamenii care nu vor să stea acasă, şi totuşi sunt obligaţi. Devin deprimaţi. Dar dacă cineva îi încuie pe-afară şi nu mai pot intra în casă când vor? înnebunesc. Trebuie să ieşim. Suntem nevoiţi să ne întoarcem.

Când nu suntem acasă, totul e cam scăpat de sub control şi palpitant. Se poate întâmpla ceva. Putem vedea ceva. Putem afla ceva. S-ar putea chiar să luăm parte la ceva. Aşa că trebuie să ieşim. Când ne întoarcem acasă, suntem ca nişte dirijori de orchestră. Ştim unde se află fiecare lucru şi cum funcţionează. Ne deplasăm cu încredere dintr-o parte în alta. Ştim exact

unde mergem şi ce o să se întâmple odată ce ajungem acolo. Suntem maeştri care dirijează o simfonie îmbrăcaţi doar în lenjerie de corp şi cu ciorapii în picioare.

Şi tocmai pentru că ştim atât de bine cum stau lucrurile acasă trebuie să ieşim.

CINA ÎN ORAŞ

Am ieşit la cină acum câteva seri, iar la sfârşit a venit nota de plată. Ca întotdeauna. Nu mi-a plăcut niciodată sistemul ăsta cu nota de plată la sfârşitul cinei. Pentru că banii după masă înseamnă cu totul altceva faţă de cei dinainte.

Înainte de a mânca banii au o valoare foarte mică. Atunci când ţi-e foame, te aşezi la masă în restaurant şi te simţi ca stăpânitorul unui imperiu. Nu-ţi pasă de costuri. Vrei cât mai multă mâncare, cât mai repede.

— Mai vrem nişte lichioruri. Şi ceva aperitive. Asta va fi masa secolului.

Pe urmă, după masă, când eşti plin, nici nu-ţi aminteşti să-ţi fi fost vreodată foame. Vezi oameni intrând în restaurant şi nu-ţi vine să crezi.

— Ce caută oamenii aici? Eu sunt plin. Ei cum or putea să mănânce?

Te-ai desfăcut la pantaloni, în jur sunt numai şerveţele mototolite, în piure sunt mucuri de ţigară. Nu vrei să mai vezi mâncare vreodată, câte zile oi avea. Şi atunci vine nota de plată. De asta oamenii sunt întotdeauna stupefiaţi când vine nota.

— Ce-i asta? Cum e cu putinţă?

Încep să-şi dea nota unul altuia, în jurul mesei.

— Ţi se pare în regulă? Nu ne mai trebuie nimic, de ce să

cumpărăm atâta mâncare?

Mergi câteodată la un restaurant drăguţ şi te trezeşti cu nota într-o cărticică. Ce-i asta – istoria notei de plată? „A fost odată ca niciodată, când cineva a comandat o salată...” Mai vezi şi un şnur aurit, cu ciucuraş la capăt. Am absolvit restaurantul? Ar trebui să iau şnurul şi să mi-l agăţ de oglinda retrovizoare?

Fiecare vrea să ştie ce mai mănâncă ceilalţi.

— Arăţi foarte bine, ce mănânci?

Să vă spun ce mănânc eu.

În principiu, mănânc foarte bine. Dar dacă mi-e foame şi am ceva în faţă, mănânc chestia respectivă. Când ajung noaptea târziu la un hotel, după spectacol, dacă găsesc pe hol o tavă şi pe ea mai e o ruladă, care nu arată chiar rău... mănânc rulada. Mă gândesc care sunt şansele ca cineva din hotel să facă planuri murdare:

— Hei, dacă tot lăsăm tava asta afară, hai să otrăvim rulada. Poate pe la două noaptea vine vreun comic de la spectacol – am putea să-l otrăvim.

Foamea îi împinge pe oameni să facă lucruri extraordinare. Dovada este canibalismul. Ce credeţi că spun ei când sunt la masă?

— Bucata asta e bună. De unde e? Îmi place persoana asta...

Cred că cel mai greu lucru atunci când eşti canibal e să găseşti tăria de a dormi. Probabil că la fiecare zgomot trebuie să te trezeşti.

— Ce e? Cine-i acolo?... E cineva acolo?... Ce vrei? Ţi-e foame? Pari înfometat... Pleacă de-aici!

Constituţia interzice pedepsele crude şi neobişnuite.

Eu unul aş fi mai îngrijorat de cuvântul „neobişnuite”. Şi cred că modul în care tratăm homarul se înscrie în această categorie.

Nu numai că îl prindem, îl omorâm şi-l mânăm. Vrem să-l vedem în acvariu atunci când intrăm în restaurant. Să-l vedem cum mişcă... De fapt, e doar înspăimântat.

Am văzut o dată unul care arăta de parcă ar fi vrut să cureţe acvariul. Ai fi zis că acolo munceşte. Ceilalţi homari râdeau de el:

— Râdeţi voi, dar eu sunt aici de nouă ani. Îi vedeţi pe ăia mici de colo? Sunt copiii mei, Cremă şi Maioneză!

De câte ori eşti la restaurant şi ceri să-ţi pună resturile la pachet ai un sentiment al ratării. Nu-i aşa?! Oamenii îi şoptesc chelnerului:

— Scuzaţi-mă, îmi puteţi pune astea la pachet? E... ăă... n-am putut mânca tot. E pentru câinele meu...

E stânjenitor, pentru că asta înseamnă fie că te-ai dus la restaurant fără să-ţi fie foame, fie că ai ales cel mai prost mod posibil de a face rost de nişte mâncare pentru câini.

Dar când ai o întâlnire? Cum faci cu pachetul? Asta pare o manevră. Daţi-mi voie să vă spun ceva. Dacă sunteţi la o întâlnire şi cereţi să vă pună resturile la pachet, aţi putea foarte bine să-i cereţi chelnerului să vă împacheteze şi organele genitale. Oricum n-o să mai aveţi nevoie de ele pentru o vreme.

LA SPECTACOL

Am fost într-o seară la operă.

N-am reuşit să înţeleg niciodată rolul dirijorului. Între noi fie vorba, ce dracului face tipul ăsta? Chiar ai nevoie de cineva care să-ţi fluture un băţ în faţă ca să cânţi la vioară? Te ajută asta cu ceva? Pot să înţeleg asta când începi, da: „Poc poc poc… Gata?! Începem…” Dar odată ce au pornit, el ce mai caută acolo? Nu mi-l pot imagina pe violoncelist uitându-se în preajmă disperat:

— M-am încurcat, nu ştiu ce să fac…

Iar dirijorul îi face semn cu băţul:

— Fă aşa, uite-aşa…

Iar el:

— Ah, mulţumesc, mulţumesc foarte mult, acum am priceput!

La operă mulţi oameni vin cu binocluri din alea mititele. Chiar au nevoie de ele? Sunt prea mici oamenii de pe scenă? Cântăreţii de operă au o sută, o sută douăzeci şi cinci, o sută cincizeci… Poartă nişte haine mari, albe şi mari. Femeile au ditamai pălăriile. Dacă nu poţi să-i vezi, nu cred că la operă trebuia să mergi, ci la oculist!

Am ajuns şi la capătul absolut opus al spectrului fizic. Am fost într-o seară la o paradă de modă. Ba chiar aveau şi

nişte muzică de operă în fundal. A funcţionat. „Să îi ascultăm pe ăştia şi să ne uităm la ăştia” ziceau oamenii.

Totuşi, trebuie să spun că mie conceptul „manechin” mi se pare contraproductiv pentru industria modei. Pentru că, atunci când sunt astfel de femei prin preajmă, cine se mai uită la haine? Toată lumea aplaudă:

— O, minunat, extraordinar!

De ce aplaudă oamenii? La ce se uită. Ce gândesc? „Uite o grămadă de femei frumoase. Şi suntem şi noi pe-aici.” De asta aplaudă oamenii. Pentru că sunt în aceeaşi încăpere cu ele...

— Bravoo!

Asta nu înseamnă că n-am fost impresionat de designer. Dar să fim serioşi, oricine poate veni cu o idee de cămaşă. Cu adevărat talentat eşti atunci când poţi aduna toate femeile alea frumoase la un loc.

Şi ce e cu mersul ăsta caraghios al manechinelor? îl ştiţi? Merg pe podiumul ăla de parcă chiar s-ar duce undeva. Se unduiesc din toate încheieturile, sunt pline de importanţă, au postură... Iar apoi ajung la capătul podiumului şi încep să se uite în jur. Şi-şi spun: „Ei bine, cred că n-am ce să mai fac aci. Mă întorc!”

Îmi place să merg la evenimente sportive. Iubesc foarte mult sportul. Dacă cineva aleargă de colo-colo îmbrăcat în echipament de sport cu nişte dungi pe el, vreau să mă uit.

Să luăm de exemplu boxul, cel mai simplu şi mai stupid sport dintre toate. Tipii ăştia doi erau disperaţi să se ia la întrecere, dar nu s-au putut hotărî ce modalitate să aleagă. Aşa că au spus:

— Ce-ar fi să ne pocnim imul pe altul patruzeci şi cinci de minute? Poate se găseşte careva să vină să se uite.

E ciudat şi faptul că doi tipi în chiloţi se iau la întrecere pentru o centură. Ar trebui să le ofere nişte pantaloni lungi sau un tricou.

Însă adevărata problemă e aceea că avem doi tipi care se bat fără să se fi certat înainte. Cred că ar trebui să le dea nişte maşinuţe, să se plimbe puţin prin ring, până când se ciocnesc. Atunci să vezi...

— N-ai văzut că am semnalizat?

— Mi-ai buşit aripa!

Atunci să vezi bătaie adevărată!

Când vine vorba de gimnastica feminină, întrebarea mea e simplă: Ar trebui să ne uităm la poponeţ atunci când ţopăie încolo şi-ncoace prin toată sala aia? Pentru că mi-e teamă că eu numai asta am făcut până acum. Şi nu ştiu dacă nu cumva e greşit. Vreau să spun... dacă e greşit, n-o să mai fac. Dar nu mi-a spus nimeni nimic, niciodată. Crainicul n-a spus niciodată „Ca să vă daţi seama de performanţe uitaţi-vă la note, nu la poponeţe”.

Chiar au cele mai incredibile poponeţe din lume, aşa că e greu să nu le bagi de seamă. De câte ori vine vorba de ce trebuie să facă fetele astea pentru a câştiga îmi spun: „Zău? Să câştige? Ce să câştige? Cred că ştiu cine e câştigătorul!”

Ştiţi că piloţii de curse şi jucătorii de tenis sunt plătiţi ca să poarte echipament imprimat cu numele unei companii? Vă puteţi imagina câţi bani ar putea câştiga gimnastele dacă ar avea numele unei firme imprimat într-un anumit loc de pe costum? Nu trebuie decât să poarte cu costum cu numele unei firme pe un obraz şi s-au aranjat pe viaţă. Cel mai tare loc pentru reclamă! E clar că toată lumea va vedea mesajul sponsorului!

Wrestling. Şi în cazul ăsta întrebarea pe care trebuie să ţi-o pui e foarte simplă.

Dacă n-ar fi existat profesionişti în domeniul ăsta, ai fi putut veni tu cu aceeaşi idee? Ţi-ar fi trecut vreodată prin

cap să faci un spectacol cât se poate de popular cu nişte oameni uriaşi în costume de baie pitice care se fac că se bat? Ai fi putut convinge pe cineva să investească în asta?

— Ascultă la mine, Sid, milioane de oameni o să se uite la asta. Luăm nişte tipi mari, le dăm nişte chiloţei şi nici nu trebuie să se bată pe bune...

Wrestlingul este singurul sport la care participanţii sunt aruncaţi în public şi nimănui nu i se pare că se întâmplă ceva neobişnuit. Dacă ai asista la o partidă de golf şi ţi-ar trece un jucător pe deasupra capului, te-ai gândi că urmăreşti un turneu extraordinar.

Dar ce ziceţi de arbitrul unui meci de wrestling? Asta e o slujbă minunată! Să fii arbitru într-un sport în care nu există niciun fel de reguli. Cum ai putea s-o dai în bară?

Arbitrul e ca mijlociul din Cei trei purceluşi. Nu ai nevoie de el, dar fără el povestea n-ar mai fi aceeaşi. Cred că arbitrii ăştia sunt luaţi din acelaşi loc din care sunt luaţi arbitrii de la Harlem Globetrotters. Cred că există o şcoală în care te învaţă să te învârţi pe-acolo fără să bagi ceva de seamă.

Te pun să iei loc, îţi arată un film cu masacrul de Sf. Valentin şi, dacă nu ţi se pare nimic în neregulă acolo, eşti angajat!

La polul opus se află săriturile în apă. Acolo arbitrii sunt atât de critici, încât a devenit deprimant să urmăreşti sportul ăsta.

Dacă săritorul împroaşcă prea multă apă, arbitrii încep:

— Ce dracului a fost asta? Asta a fost săritură? Nu mi-a plăcut deloc. Vreo doi stropi au ajuns pe mine. Tipul ăsta nu e bun de nimic. Trebuie să înveţe să încetinească înainte de a intra în apă.

Tipii ăştia nu o iau razna niciodată? Ia să se arunce unul

ca ghiuleaua, să umple masa arbitrilor de apă. Atunci să-i vezi, după ce-şi şterg ochelarii de apă:

— N-am văzut intrarea! Cum a fost?

Fotbalul profesionist. Mie mi se pare că cel mai greu lucru când eşti jucător de fotbal e că pe de o parte eşti milionar, iar pe de altă parte trebuie să alergi după minge când fluieră arbitrul.

Când eşti milionar şi cineva aruncă o minge spre tine, s-ar putea s-o prinzi, s-ar putea să n-o prinzi. Dar cel mai bine e să angajezi pe cineva care s-o prindă!

— Poftiţi, domnule, încă un eseu în contul dumneavoastră. Mai doriţi un suc de portocale?

Filmele sunt pe primul loc între evenimentele la care particip. Dar, ca să spun drept, pentru mine cel mai interesant e drumul până la cinematograf. Ador să merg spre cinema.

Stăm în maşină, încercând să ajungem la timp. Poate avem şi locuri bune. Poate e un film bun. Poate se va termina cu bine. N-avem de unde să ştim, dar, atâta vreme cât încă n-am ajuns acolo, totul e posibil. Îmi place la nebunie. E clar că fac ceva ce n-am mai făcut. E viaţă palpitantă. Ca atunci când primeşti ceva de făcut, dar nu te-ai apucat. Nimic nu se compară cu asta. Sunt perioadele din viaţă care îmi plac cel mai mult.

S-ar părea că există o categorie de vârstă peste care cei ce fac angajări în cinematografe sar.

Nu angajează niciodată pe cineva care are între 15 şi 80 de ani. Fata care vinde bilete are 10 ani. Tipul care le rupe are 102. Şi între ei – nimic. N-au găsit pe nimeni. Ai zice că vor să-ţi arate cum merge roata vieţii.

Când ai 15 ani vinzi bilete, apoi îţi găseşti altceva de făcut. Te căsătoreşti, faci copii, ai o carieră, pe urmă ai nepoţi. După optzeci de ani te întorci la cinematograf, dar câţiva metri mai încolo – rupi bilete.

Ţi-au trebuit optzeci de ani ca să faci câţiva metri.

Cel mai rău lucru la film e că uneori nu mai pricepi intriga.

Nu-mi place să recunosc, dar mă număr printre cei care, după film, mai stau în parcare cu prietenii, să lămurească ceva:

— A, vrei să spui că ăla e tipul care a apărut la început? Aaa…

Pentru că nimeni nu vrea să-ţi explice în timpul filmului.

N-ai de unde să afli.

Eu mă întorc întotdeauna către vecin şi îl întreb în şoaptă:

— De ce l-au omorât pe ăla? Nu-nţeleg. Eu credeam că e de-al lor. De ce l-au omorât dacă era de-al lor? A, de fapt nu era de-al lor?! Da… Atunci e bine că l-au omorât.

La film auzi o grămadă de şâşâituri. Oamenii şâşâie întruna.

— Şş, şşş!

Chestie care nu funcţionează, pentru că nimeni nu ştie de unde vine şâşâitul. Oamenii aud doar un „Şş”.

— A şâşâit cineva? Cred că mie mi s-a adresat, dar nu ştiu de unde.

Pe unii n-ai cum să-i potoleşti cu şâşâitul. Vorbesc întruna, toţi cei din jur îi şâşâie, dar n-au de gând să tacă. N-ai ce să le faci. Sunt „neşâşâibili”!

Singura reclamă pentru film pe care n-o înţeleg este aia

care începe cu „Dac-ai vedea un singur film în acest an”. Dac-ai vedea un singur film tot anul, de ce-ar trebui să te mai deranjezi? N-o să-ţi placă deloc. O să stai acolo şi-o să te gândeşti: „OK, ăsta e filmul pentru cincizeci şi unu de weekenduri. Trebuie să fie bun, altfel…”

PE STRADĂ

Eram intr-o zi pe stradă, m-am oprit să dau un telefon şi a expirat timpul. Am închis şi am dat să plec. Ştiţi ce s-a întâmplat…

A sunat.

Erau cei de la compania de telefoane – voiau să mai bag o monedă. Nu vă place chestia asta? E pentru prima oară în viaţă când îi ai la mână! Eşti pe stradă. Ei sunt la telefon. Nu au ce să facă! îmi place să-i las să sune de câteva ori, să transpire puţin, şi pe urmă să răspund.

— Da, alo! Da, sunt aici… Da, am o monedă… o am chiar în mână. O auziţi? (Bat cu ea în receptor.)… E de douăzeci şi cinci. O vreţi, nu-i aşa?! Ei bine, mi s-a părut că legătura a fost cam proastă. În plus, m-aţi întrerupt de vreo două ori. Nici asta nu mi-a plăcut. Mă mai gândesc dacă vă dau moneda… Ce-ar fi să mă mai sunaţi? O să fiu prin zonă… puteţi sima la orice cabină din zonă…

Aţi remarcat probabil că în cartier există întotdeauna un magazin care îşi schimbă tot timpul profilul. În fiecare cartier există câte unul. Azi e de haine, peste un timp e băcănie, după aia e magazin cu mâncare pentru animale. Se schimbă încontinuu. Nimeni nu poate face afaceri în locul ăla. E un soi de Triunghi al Bermudelor în comerţ. Se

deschide un nou magazin şi la un moment dat dispare fără urmă. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat. În cele din urmă, când extratereştrii vor coborî de pe nava-mamă, ca în *Întâlnire de gradul III,* o să se deschidă o trapă şi o să apară de acolo proprietarii magazinelor, care o să înceapă să umble de năuci şi o să vorbească între ei.

— Am crezut că o să am dever. Tu n-ai crezut la fel? Şi când colo... nimeni nu s-a oprit, nici măcar să se uite în vitrină.

Mallurile sunt foarte uşor de găsit. Mai greu e să găseşti ceva într-un mall.

Au nişte hărţi în hol, dar problema e că şi dacă te prinzi unde eşti şi ştii unde vrei să ajungi, tot nu ştii pe unde s-o iei, fiindcă harta e pusă în picioare. Dac-ai avea ventuze pe pantofi, ai putea să te aşezi pe ea şi să-ţi dai seama...

— În regulă, sunt aici... dacă vreau să ajung la magazinul ăla, trebuie să o iau pe-acolo.

Pe urmă oamenii din mall o să se uite la tine. O să fii celebru.

— Uite-l pe tipul cu ventuze. Am auzit de el. Nu se rătăceşte niciodată!

Fiecare mall are un magazin cu instrumente de tăiat. Îmi pare rău, dar ăsta chiar e un loc de muncă înspăimântător. După tejghea stă de obicei o fetişcană, şi toată ziua vin oameni care spun:

— Cuţite. Aveţi cuţite? Îmi trebuie nişte cuţite. Aveţi unele mai mari? Şi mai ascuţite? Îmi trebuie unele lungi şi foarte ascuţite. Am nevoie şi de unul care să poată fi aruncat. Şi de unul cu care să pot hăcui... Aveţi ceva de genul ăsta?

Problema cu parcarea mallului e că arată exact la fel în toate zonele şi la toate nivelurile. Au încercat şi ei să le marcheze, cu numere, culori diferite, litere. Cred că trebuia să le pună nume – „Maică-ta e o târfa”. Pe asta cu siguranţă o ţii minte.

— Ştiu unde am parcat. La „Maică-ta e o târfa”.

Şi atunci o să se găsească un prieten care să zică:

— Nu, nu. Am parcat la „Tata e un alcoolic agresiv”.

Pentru mine, întregul Los Angeles e un mall. Are temperatură controlată şi o mulţime de parcări. În plus, nu prea îţi place, dar dacă ajungi acolo, poţi să obţii cam tot ce ţi-ai dori.

Chestia care m-a şocat în Los Angeles a fost alerta de smog. Uneori se recomandă ca în perioada pentru care se emite alerta să stai în casă. S-ar putea să nu pricep eu, dar nu credeţi că aerul din casă e cam acelaşi cu aerul din oraşul în care se află casa?

E ciudat. Părinţii pot spune:

— În regulă, copii… hai în casă, la aer curat!

Dacă e să ne întoarcem la priorităţile anticilor – minte sănătoasă într-un corp sănătos –, singurele două locuri în care ar trebui să mergem ar trebui să fie biblioteca şi sala de sport.

Ce mă uimeşte pe mine la bibliotecă e că acolo poţi să te duci şi să-ţi alegi ce carte vrei. Ei ţi-o dau şi-ţi spun s-o aduci când o termini.

Îmi amintesc de prietenul ăla demn de milă pe care fiecare l-a avut în copilărie: îţi împrumuta orice, numai să fii prietenul lui.

Asta e şi biblioteca: un prieten demn de milă, finanţat de guvern. De asta fac toţi pe durii acolo.

— Poate o aduc la timp, poate o mai ţin... O s-o aduc cu întârziere. Ce-o să-mi faci? O să mă amendezi cu un crăiţar? Oo... ce speriat sunt!

În schimb, cluburile de sport au reguli mult mai stricte.

Ce ziceţi de sistemul de securitate? Ai legitimaţie cu poză, trebuie să o arăţi la intrare şi la ieşire. Ce-i acolo, NORAD? Cine ar da buzna înăuntru? Şi pentru ce? Ca să fure exerciţii? Şi dacă-l prind pe tip, ce-o să-i facă? O să-l alerge... Sport aerobic – e chiar mai rău.

În cartierul meu o mulţime de oameni îşi plimbă câinii cu pungile pentru caca la ei. Mie asta mi se pare cea mai josnică activitate a unui om. Să te plimbi după un câine cu pungi pentru caca. Să aştepţi să-i vină să facă, pentru ca pe urmă să te poţi plimba pe stradă cu el în pungă...

Dacă extratereştrii ne-ar urmări prin vreun telescop, şi-ar imagina că marii şefi ai planetei sunt câinii. Dacă aţi vedea două forme de viaţă, dintre care una face caca şi cealaltă adună, ce-aţi crede? Care sunt superiorii?

Dacă aici am ajuns după 50.000 de ani de civilizaţie, cred că ar trebui s-o lăsăm baltă. Vorbesc serios, ar trebui să ne facem bagajul. N-are rost. Putem spune că rasa umană, ca idee, n-a prea funcţionat. La început a părut o idee bună, ne-am muncit mult cu ea, dar pur şi simplu n-a dat rezultate. Am ajuns pe lună, dar tot mai mergem pe Pământ cărând după noi pungi cu caca de câine. Se pare că la un moment dat am făcut ceva greşit. Ar fi mai bine să predăm comanda insectelor, sau cui o fi pe locul doi...

ÎNĂUNTRU

Mi-am zugrăvit din nou apartamentul.

Trăiesc în apartamentul ăsta de ani de zile, şi de câte ori îl zugrăvesc sunt deprimat. Mă uit în jur şi-mi spun: „Ei bine, a devenit mai mic.” Îmi dau seama că e vorba doar de grosimea vopselei, dar tot mi se pare mai mic. De fiecare dată după ce zugrăvesc pereţii mi se par mai apropiaţi. Nici nu mai ştiu unde sunt prizele. Abia le mai găsesc sub straturile de vopsea. Mă uit după o umflătură cu două găuri. Arată ca un porc care încearcă să-şi facă loc din partea cealaltă. Acolo bag ştecherul!

Dar îmi place apartamentul meu. Îmi place să-l ţin curat şi ordonat. Aşa-mi place mie să trăiesc. Modelul meu de sufragerie perfectă este puntea navei Enterprise: un fotoliu mare, un televizor drăguţ, telecomandă. De asta e *Star Trek* cea mai plăcută fantezie a bărbaţilor – e ocazia de a vâna prin spaţiu fără să pleci din sufragerie, doar uitându-te la televizor.

De asta vin tot timpul extratereştrii pe nava aia: pentru că cel mai mare televizor e al lui Kirk. Vineri seara e box klingonian. Toată lumea pe punte!

Da, ordonat şi curat. Aşa trăiesc eu. Dar nu-mi place să fac curat. Curăţenia, da – e bună. Să faci curat e foarte rău!

Sunt doar terminaţii diferite ale cuvântului, dar diferenţa e foarte mare. Aşa că am nevoie de o menajeră. Dar nu mă simt prea bine când e în casă, pentru că resimt întotdeauna vinovăţia – cineva face curat după mine. Eu stau pe canapea, iar ea dă cu aspiratorul.

— Îmi pare foarte rău, chiar nu ştiu de ce am lăsat firimiturile alea acolo. A fost o greşeală. Mi-au scăpat, nu ştiu unde-mi era capul!

De asta n-aş putea fi niciodată menajeră. N-aş avea o atitudine potrivită. Dacă m-aş duce ca menajeră acasă la cineva, l-aş găsi, oriunde s-ar ascunde:

— A, se pare că tu nu puteai face asta şi singur… Nu, nu, nu te ridica, lasă că-ţi curăţ eu mizeria. Sigur, n-ai putut să ştergi praful, e prea obositor, nu-i aşa? Nu te deranja să mă ajuţi. Odihneşte-te! Conservă-ţi energia, ca să poţi transforma locul ăsta într-o cocină mizerabilă după ce plec eu!

Nu gătesc.

Am bucătărie, am fost în ea.

Pentru mine bucătăria este doar o încăpere mare în care se ţine aparatul de prăjit pâine. Aşa e împărţit apartamentul meu: dormitor, cameră de zi, cameră de prăjitor.

Iarna dau butonul la maxim, ca să iasă pâinea mai prăjită.

Vara îl dau la minim. Dat fiind că e soare şi e cald, îmi place pâinea mai puţin friptă. Asta e cam tot ce ţine de bucătăreală la mine.

Cealaltă grijă mare a mea legată de bucătărie este că s-ar putea să folosesc o farfurie prea mare. Pentru că după aia va trebui să spăl multă farfurie nefolosită. Urăsc să spăl părţile farfuriei care nu au avut mâncare pe ele. Asta înseamnă să-ţi iroseşti viaţa. Dau cu apă şi cu detergent, o clătesc, o usuc… De ce? Nici n-am folosit-o.

Lucrurile astea se adună, iar mai târziu în viaţă te întrebi: „Când s-a dus aşa repede?”

Mă consider maestru în viaţa eficientă. De exemplu, când fac patul şi bag cearşaful sub saltea, stau aplecat deasupra, ca să fac asta pe ambele părţi în acelaşi timp. De ce să mă ridic şi pe urmă să mă aplec să fac asta şi pe partea cealaltă? E o risipă de viaţă!

După ce mănânc cereale, pun castronul deoparte, cu lingura în el. De ce să deschid sertarul în fiecare zi şi să iau altă lingură? Dacă tot îmi trebuie, o las acolo. De câte ori o să am nevoie de castron fără lingură? O să-mi fac griji în privinţa asta când o să fiu pus în situaţia respectivă!

Nu am plante în casă. Nu vor să trăiască alături de mine. Unele dintre ele nici măcar nu aşteaptă să moară – se sinucid. O dată am găsit una atârnând într-un laţ de aţă. Pe bileţel scria: „Tu şi albumele tale – vă urăsc.”

Într-o vreme aveam un dispozitiv de siguranţă în casă. Un drug de metal care intra în podea şi în pragul de sus al uşii, asigurând-o. Cred că ideea cu care a fost conceput dispozitivul ăsta este că, dacă un hoţ intră în casă, are cu ce să te bată. În felul ăsta nu mai trebuie să piardă timpul căutând un bust al lui Beethoven sau altceva. Dacă ţi-ai terminat treaba mai repede iar el a ajuns acasă mai devreme – nicio problemă: o să iasă cum nu se poate mai bine, pentru toată lumea.

Unul dintre lucrurile pentru care îmi place să trăiesc în New York este aglomeraţia asta de persoane cu totul diferite. Sunt adept al imigraţiei, dar mă pune pe gânduri inscripţia de pe Statuia Libertăţii – „Veniţi, sărmani setoşi

de libertate”. Nu putem spune pur şi simplu „Hei, poarta e deschisă, cine vrea poate să intre”? Am putea spune: „Veniţi voi cei nefericiţi, trişti, lenţi, urâţi, incapabili de a conduce o maşină, care nu ştiţi să semnalizaţi şi nici să mergeţi pe o singură bandă, care nu răspundeţi la telefon, aveţi mătreaţă, nu vă plătiţi datoriile… Cu alte cuvinte, dacă sunteţi nişte nătângi cu probleme şi incapabili de ceva, dar reuşiţi să vă urcaţi într-un mijloc de transport, veniţi aici! Avem nevoie de voi!”

Mi se pare uluitor faptul că atâţia oameni sunt gata să plece într-un alt oraş, aflat la mii de kilometri distanţă, despre care nu ştiu mai nimic. Se urcă în avion şi – bum! – au ajuns acolo. De-acum o să trăiască acolo, la două mii de kilometri distanţă…

Pionierilor le-au trebuit ani de zile ca să traverseze ţara. Iar acum oamenii se mută la mii de kilometri pentru un anotimp. Cred că pionierii nu gândeau aşa… „Da, ne-a trebuit un deceniu ca să ajungem aici, rămânem peste vară. E frumos, uite şi o baltă, copiilor le place. La toamnă plecăm înapoi. Peste zece ani o să putem spune că am avut nevoie de două decenii pentru a petrece o vară frumoasă…”

CĂLĂTORIA VIEŢII

Viaţa este o adevărată călătorie. Suntem la bord şi nimeni nu ne poate opri să mergem mai departe. Când te-a bătut doctorul pe fund, se cheamă că ţi-a tăiat bilet – ai pornit! Pe măsură ce treci dintr-o etapă în alta, te bucuri sau pur şi simplu te ţii bine de ce găseşti prin preajmă. Dar călătoria e tot ce contează. La sfârşit o să te alegi cu părul vâlvoi, o să respiri greu şi o să fii mulţumit că n-ai vomitat.

PRIMUL CICLU

Toată lumea e încântată de un copil. Cu excepţia lui. Pentru că nu e deloc distractiv.

Nu ştiu că o să crească. S-au născut, se uită la ei şi-şi spun: „Ei bine, se pare că asta e – mâini mici, cap mare, ghinion. Unde o să găsesc eu o cravată de numai cinci centimetri?”

Iar când împlineşti şase luni încep să-ţi dea jucării complicate – habar n-ai cum ar trebui să te joci cu ele.

Ai o cutie cu mânere, întrerupătoare, butoane. De unde să ştii ce să faci cu ea. Faci în pantaloni, toată lumea se supără, aşa că te gândeşti: „Cred că am greşit ceva la butoanele alea.”

Ca să nu mai spun că fiecare masă e un mister. Te aşază în scăunel şi-ţi pun baveţica. Te gândeşti: „Ura, homar!”

Şi nu primeşti homar!

În copilărie eram mofturos la mâncare. Mama trebuia să deghizeze mâncarea ca să mă facă s-o mănânc.

Dar n-a funcţionat niciodată.

— Mamă, ştiu că e ficat. Habar n-am cum l-ai făcut să arate ca nişte fulgi de ciocolată, dar…

Uram toate cereale ambalate în cutii mici, pentru o

gustare. Încă le mai urăsc. Nu-mi plac porţiile limitate.

Iar pe marginea cutiei îţi explicau cum să tai pe linia punctată şi să pui laptele direct în cutie.

Asta ce mai era? Îşi imaginau că părinţii tăi nu-şi permit să cumpere un castron?

Dar trebuie să spun că m-am bucurat de maturitate. Mă bucur că acum, dacă vreau o prăjitură, mănânc o prăjitură. Bine? Dacă vreau mănânc trei, patru, unsprezece! Ce atâta scofală? „Nu ai voie înainte de cină.” „Nu prea multe.” „Ai mâncat destul.” „Nu acum.” Ei bine, acum, că am crescut, prăjiturile sunt pe mâna mea. De multe ori îmi stric intenţionat pofta de mâncare. O fac praf! După care o sun pe mama să-i spun.

— Alo, mami? Tocmai mi-am făcut praf pofta de mâncare. Cu prăjituri, da…

Şi dac-am stricat-o, ce?! Vedeţi, ca adulţi, pricepem că dacă ne stricăm pofta de mâncare, vine alta. Aşa că nu văd ce mare scofală e să-ţi strici o poftă de mâncare.

Îmi plăcea foarte mult îngheţata din maşina de îngheţată. Stăteam la coadă în spatele camionetei, îmi amintesc şi acum sortimentele afişate chiar lângă ţeava de eşapament. Motorul mergea. Părinţii mei ar fi luat-o razna dacă m-ar fi prins fumând o ţigară, dar mă lăsau să stau în fumul camionetei ăleia douăzeci de minute.

Dacă ar face un studiu, cred că ar alfa că ori de câte ori un copil ia un cornet de îngheţată de la maşină se poate spune că a fumat două pachete de ţigări.

Când eram copil, singurul lucru de care îmi păsa cu adevărat erau bomboanele. Când eşti mic, bomboanele sunt singurul motiv pentru a trăi. Până la zece ani

bomboanele sunt viaţa ta. Nu există nimic altceva – familia, prietenii şi şcoala sunt doar obstacole aruncate pe drumul către bomboane.

Iar copiii au bomboane diferite. Ei chiar cred că pot face diferenţa între douăzeci şi unu de feluri de zahăr pur.

De fapt, numai un copil de şapte ani poate face diferenţa. Când eram mic puteam să spun care e diferenţa dintre bomboanele M&M's de diferite culori. Eram convins că sunt diferite. Spre exemplu, cele roşii erau mai săţioase – oarecum un fel principal. Cele cafenii erau mai uşoare, numai bune înainte de culcare.

Când ai ajuns la treizeci de ani e foarte greu să-ţi mai faci prieteni. Rămâi cu ăia pe care îi ai.

Nu mai dai interviuri, nu te mai uiţi după alţi prieteni, nu te mai interesează nicio cerere. Nu aveţi activităţi comune, feluri de mâncare comune, locurile în care vă place să mergeţi sunt diferite. Dacă faci cunoştinţă cu un tip la club sau la vreo petrecere, îţi spui: „Sunt sigur că e o persoană drăguţă, pare să aibă potenţial, dar nu mai fac angajări…”

Pe de altă parte, când eşti copil te poţi împrieteni cu oricine. Nu e nevoie de calităţi. Dacă e cineva în faţa casei, e prietenul tău, şi cu asta basta!

— Eşti matur? Nu? Uraa… vino-ncoace. Hai să sărim în patul meu.

Imposibil să nu găsiţi ceva în comun.

— Îţi place sucul de cireşe? Şi mie! Suntem cei mai buni prieteni.

Când eram copil, am avut un papagal. E singurul animal pe care l-am iubit cu adevărat. Îi dădeam drumul din colivie, iar el zbura, intrând întotdeauna într-o oglindă din cele mari, care îi plăceau mamei mele. Ştiţi că există un principiu în design care spune că o oglindă face să ţi se

pară că spaţiul e de două ori mai mare.

Ei bine, cât de tâmpit poţi să fii pentru ca, atunci când dai de o oglindă, să spui:

— Uite, acolo mai e o cameră. Şi un tip care arată exact ca mine!

Papagalul meu cădea în capcana asta. Îi dădeam drumul din cuşcă, zbura prin cameră şi – zbang! Dădea cu capul în oglindă. Iar papagalii nu poartă cască atunci când zboară! N-au la dispoziţie pentru protecţie decât coafura lor zăpăcită. Aşa că mă gândeam: „Chiar dacă-şi imaginează că oglinda e o altă încăpere, de ce nu încearcă măcar să nu se dea cap în cap cu celălalt papagal?”

Se pare că nu trebuie să fii prea deştept pentru a trece examenul de papagal. E un test cu două întrebări:

— Poţi să zbori? Ai capul neted? Atunci eşti papagal!

Când eram copil îmi plăceau foarte mult animalele pe care le primeam cadou. Şi dacă era o ţestoasă, măcar era una adultă. Iar eu tot copil eram. Mă uitam la ea de jos în sus.

Aşa cum o fac şi cu maimuţele. Ele au contribuit foarte mult la închegarea societăţii noastre. În felul lor. Au fost primii astronauţi ai sovieticilor. Ceea ce, desigur, pare foarte normal în capul unei maimuţe. „Înţeleg, deci în loc să mă îmbrăcaţi într-o uniformă de portar, vreţi să mă sui într-o rachetă şi să mă plimb în jurul Pământului cu viteză supersonică. Da, pare un pas înainte destul de logic pentru mine. Doar am lucrat cu un italian cu flaşnetă – sunt pregătită să înfrunt forţele la reintrarea în atmosferă!”

Cred că atunci când eşti copil dai mult mai multă importanţă misterelor vieţii. O întrebare pe care mi-am pus-o întotdeauna este „Unde se duc insectele?” Insectele nu stau niciodată. Întotdeauna merg într-o direcţie. Dacă le pui

palma în drum, nicio problemă – se duc în altă parte! O cu totul altă destinaţie. Bănuiesc că dacă mergi şi deodată îţi trânteşte cineva un zid de o sută de metri în faţă, zici:

— Ştii ceva? Cred că o să mă îndrept către Toronto pentru o vreme. Nu cred că vreau să trăiesc pe-aici, unde pică din cer pereţi uriaşi.

Când sunt în astfel de situaţii de criză, insectele nu intră în panică. Iar când cel mai bun prieten al unei insecte e un puşti de cinci ani putem vorbi de o situaţie de criză. Pentru că te poate pune într-un borcan cu două fire de iarbă, şi acolo trebuie să trăieşti pentru tot restul vieţii. Iar dacă e soare şi el are o lupă… se pot întâmpla multe lucruri.

Dată fiind mintea lui, fiecare puşti de cinci ani e un savant nebun. E îmbrăcat în alb, are un carneţel şi părul îi stă în toate direcţiile. Iar insectele, după ce sunt prinse, trebuie cercetate. Trebuie să vezi cât sunt de rezistente, câtă durere suportă. Nu pentru plăcerea ta, desigur, ci în scopuri ştiinţifice.

La nouă ani eram într-un club al cercetaşilor. Toţi cercetaşii se simt legaţi într-un anumit fel, indiferent ce fac mai apoi în viaţă. Când ai avut o insignă în frunte, nu uiţi toată viaţa.

Îmi amintesc când am primit echipamentul: pantaloni albaştri, cămaşă albastră, batistuţă galbenă, o chestie imensă din metal pentru cravată. Pe urmă m-am dus afară, am luat o bătaie, m-am întors repede în casă şi mi-am pus hainele normale. Nu merge să te duci la şcoală cu un costum ca ăla. Tocmai de asta făceau cercetaşii pacheţele pentru supravieţuire. Din acelaşi motiv învaţă să supravieţuiască în sălbăticie. Dacă am fi avut haine normale, ne-am fi putut duce la hotel, ca toată lumea, dar în costumul ăla nu voiam să fim decât în pădure.

De fapt, singurul lucru pe care mi-l amintesc de când eram cercetaş e că încercam să-mi recuperez pălăria. Asta

a fost tot ce am făcut. Îmi amintesc că mergeam spre staţia de autobuz şi-mi ziceam „Gata, renunţ”.

Prima insignă pe care am primit-o a fost cea de Lup. Pe urmă am primit-o pe cea de Urs şi pe urmă n-am mai primit nimic. M-am gândit: „Lup, Urs… avansez destul de încet. În ritmul ăsta n-o să mai am parte niciodată de femei.” Dar pe urmă îmi spuneam: „Ei, haide, mai sunt şi cluburi de noapte, şi petreceri. N-o fi plin de urşi pe-acolo.”

Orele de gimnastică erau o altă apropiere de fascism.

Stai în formaţie, echipat adecvat. Dacă nu eşti echipat adecvat, nu ai ce căuta la orele de sport.

— Ţineţi minte, copii, exerciţiile fizice nu au niciun efect dacă nu purtaţi echipamentul ăsta.

Cred că un profesor de sport a făcut o alegere stranie în carieră. Ce slujbă e asta? Te plimbi toată ziua în trening, cu un fluier la gât. Ai biroul lângă un vestiar şi torturezi toată ziua nişte puşti. E ciudat. Te îndrepţi toată ziua spre vestiar, de parc-ai juca într-un film porno.

Fiecare zi în care aveam sport era una ciudată. Începea oarecum normal: engleză, geometrie, ştiinţe, şi deodată te trezeai pentru patruzeci de minute în *Împăratul muştelor.* Atârnat de o frânghie şi fără cine ştie ce haine pe tine. Copiii aruncau cu mingi de cauciuc, te plesneau cu prosoapele – trebuia să supravieţuieşti. Şi pe urmă aveai istorie şi gramatică.

Era ceva în neregulă în cursul zilei respective.

IQ, SAT, GRE – astea toate sunt iniţiale. Nu-ţi recunoaşte nimeni niciun merit dacă reuşeşti măcar să descifrezi numele testului. Ăsta ar fi primul imbold pentru încrederea în sine. Pe urmă vine întrebarea-exemplu de la începutul testului, când îţi arată cum să bifezi răspunsul în căsuţă. Chestia asta ar trebui să fie eliminatorie. Dacă cineva nu

nimereşte căsuţa, te duci şi-i spui:

— Tu, vino cu noi! Da-da, tu. Testul s-a terminat pentru tine. N-ai nimerit căsuţa, n-are rost să mai continui.

M-am descurcat întotdeauna foarte bine la întrebările uşoare. Pur şi simplu trebuie să scrii acolo tot ce ştii – ceva o să se nimerească. Pe urmă îi dai lucrarea profesoarei, iar ea o să scrie pe foaie doar un cuvânt – „vag”. Întotdeauna mi s-a părut că „vag” e un cuvânt vag când vine vorba de evaluare. Eu aş fi scris mai jos „neclar” şi i-aş fi dat lucrarea înapoi. Profesoara mi-ar fi trimis-o cu „ambiguu”, iar eu i-aş fi returnat-o cu „nebulos”. Încă am mai fi corespondat, şi azi. Obscur, tulbure…

Una dintre marile probleme în viaţă este că în copilărie ai un anumit mod de a soluţiona neînţelegerile, iar soluţia asta nu funcţionează în lumea adulţilor.

Copiii pot rezolva întotdeauna o dispută dacă deschid gura primii.

Zice unul:

— Eu stau în faţă.

— Dar şi eu vreau să stau în faţă.

— Eu am zis primul.

Celălalt nu mai face apel:

— Da, tu ai zis primul, nu mai e nimic de făcut…

Dacă ar exista un tribunal al copiilor, lucrurile ar sta la fel.

— Onorată instanţă, clientul meu a cerut locul din faţă.

Judecătorul:

— A fost primul?

— Ei bine, nu…

— Aha, deci nu a zis că-l vrea…

Şi bate cu ciocanul.

— Obiecţia se respinge. Trebuia să facă solicitarea. Caz

închis.

Vi s-a întâmplat vreodată să vă strecuraţi la un meci pe locuri mai bune şi să vă prindă plasatorul? Când eşti copil, nu are prea mare importanţă, pentru că oricum eşti gonit de peste tot. Dar când eşti adult e destul de stânjenitor să fii prins. Trebuie să te prefaci că ai încurcat lucrurile. Intri în rol, te uiţi la bilete…

— Nu înţeleg cum s-a putut întâmpla… Staţi să mă mai uit o dată. Ah, da, asta era problema. Aici sunt locuri foarte bune, iar eu aveam locuri proaste. Aici era neînţelegerea.

Când eram copil, distracţia preferată era la maşinuţele ciocnitoare. Te ciocneai pe toate părţile şi nu mergeai nicăieri. Pentru asta sunt făcute maşinuţele alea. Te învaţă condusul ca pe un act de ostilitate pură.

Prefer întotdeauna să merg cu maşina decât cu ceva viu, de exemplu cu un ponei. Dar se găseşte întotdeauna câte un ciudat care să facă asta. El e deprimat, poneiul e deprimat – un tablou întristător.

N-am înţeles niciodată poneii. Îmi amintesc că m-am plimbat cu unul când eram copil. Nu sunt sigur că aşa a fost, dar aş zice că nu eu am cerut asta. A fost o experienţă foarte lentă, mirositoare şi lipsită de surprize. Aproape că nici nu merita să fie numită „plimbare”. A fost mai degrabă o târâială pe o cărare prăfoasă. Stăteam călare pe ponei, iar tipul care avea grijă de el îl conducea într-un cerc de vreo şapte metri. Mă gândeam: „N-are niciun sens. Să mă dea cineva jos de pe mutantul ăsta…”

De ce avem animalele astea? În afară de plimbarea cu poneiul, la ce e bun poneiul? Poliţiştii nu-l pot folosi pentru a asigura ordinea în mulţime. Presupun că la un moment dat cineva a manipulat genetic caii ca să-i aducă la dimensiunea asta. Credeţi că ar putea să-i facă de orice

dimensiune? Vreau să spun, credeţi că ar putea să-i facă şi cât o monedă de mari? Atunci Monopoly ar fi o distracţie, nu-i aşa? L-am pune pe tablă şi i-am spun:

— La firma aia. Încă un pătrăţel. Aşa... Stai acolo!

Cea mai frumoasă jucărie pe care am avut-o când eram copil a apărut după ce şi-a luat cineva un frigider nou şi ne-a dat ambalajul ăla de carton maroniu să ne jucăm cu el.

Când eşti copil, asta e cam singura şansă de a avea o casă a ta. Te strecori înăuntru şi declari:

— De acum înainte aici o să trăiesc.

Faci o gaură pe post de fereastră şi scoţi capul:

— Mamă, tată... Să mai treceţi pe la mine din când în când. Stăm atât de aproape... eu stau chiar pe peluza din faţa casei.

INFLUENŢA PĂRINŢILOR

Când eşti copil şi stai pe bancheta din spate a maşinii părinţilor te simţi ca un prizonier. Eşti ţinut captiv şi nu ai nimic de făcut. Toate lucrurile interesante se petrec pe scaunele din faţă. Acolo sunt volanul, radioul, butoanele pentru aerul condiţionat – totul.

Îţi spui: „Ce mi-aş mai băga mânuţele în butoanele alea. Mamă ce schimbări aş mai face. Cel puţin n-am mai asculta prostia asta...”

Singurul lucru care îmi plăcea în cazurile astea era că nu mă obligau să stau într-un scăunel pentru copii, aşa că puteam sta în picioare. Îmi amintesc că eram la un moment dat destul de mic ca să stau în picioare acolo în spate. Capul nu ajungea la plafon. Pe urmă mă rezemam de banchetă, de parcă eram la bar, şi-l întrebam pe tata:

— Mai durează mult? Dă-mi un suc...

Părinţii mei aveau două motive constante de dispută când erau în maşină: cât de repede merge tata şi câtă benzină mai e în rezervor. Tata avea o apărare-standard în ambele cazuri:

— Asta e pentru că priveşti din unghi. Dac-ai sta în locul meu, ai vedea clar. De la locul tău pare că merg cu o sută cincizeci şi că rezervorul e gol. Dar asta numai pentru că

eşti acolo. Dac-ai fi aici, ai vedea că merg cu optzeci şi rezervorul e plin.

Părinţilor le place să-i tragă după ei pe copii în vacanţă prin diverse locuri istorice. Îmi amintesc că am fost la Williambsburg şi am văzut ceea ce ar fi trebuit să fie un fierar autentic. Un tip cu tricorn pe cap, cu şorţ de piele şi tricou cu Def Leppard. Mai târziu l-am văzut în parcare, urcându-se într-o maşină.

— Hei, tată, ăla nu e fierarul?

Pe urmă m-au dus într-un sat Amish. Am văzut o adunătură de oameni care nu aveau maşini, televizoare sau telefoane. M-am gândit: „Şi ce-i cu asta? Nici eu n-am.” Oare cine îşi doreşte să vadă o întreagă comunitate care a fost pedepsită? Cred că aşa ar trebui pedepsiţi copiii după ce ai văzut o comunitate Amish:

— Gata, du-te la maică-ta. Din clipa asta eşti Amish pentru tot weekendul. M-ai auzit? Amish! Şi să nu mai treci pe-aici dacă n-ai făcut tăiţei şi n-ai ridicat un hambar!

Toţi taţii intimidează. Intimidează tocmai pentru că sunt taţi. După ce are copii, un bărbat poate spune tot restul vieţii:

— La dracu’ cu lumea. Eu îmi pot face oamenii mei. Mănânc ce vreau, port ce vreau şi creez pe cine vreau!

Nu vrei niciodată să ţi-i imaginezi pe părinţii tăi făcând sex. E foarte stânjenitor.

Ştii, bineînţeles, că au făcut sex cel puţin o dată, ca să te aibă pe tine, dar tot îţi zici „Ei bine, nu se ştie, nu sunt sigur, nu există dovezi, nu e clar dacă s-a întâmplat sau nu”.

De asta o eventuală veste că ai fost adoptat ar putea fi

foarte bună. „Am fost adoptat? Zău?! Dar asta e minunat!” Eu aş fi încântat să aud aşa ceva. Asta ar însemna, practic, că există posibilitatea ca mama şi tata să fie doar foarte buni prieteni.

Desigur, sexul e un lucru minunat, dar nu prea îţi vine să te gândeşti că viaţa ta a început pentru că cineva s-ar putea să fi băut două pahare în plus la cină.

Nu ai cum să te pui cu puterea adulţilor. Stat la televizor fără nicio restricţie. Prăjituri la orice oră. Când vin seara acasă pot fixa ce temperatură vor.

Tata m-a înnebunit cu chestia asta. Prima oară m-am apropiat de un termostat când aveam douăzeci şi opt de ani. Eram într-o cameră de hotel şi mi-am luat inima în dinţi: am mişcat puţin butonul. N-am putut dormi toată noaptea. Mi-era fiică să nu vină tata să înceapă: „Cine a umblat la termostat? Ştii că l-am pus pe poziţia asta cu un scop!”

Am aşteptat ani de zile să mă ia deoparte şi să-mi spună motivul pentru care punea termostatul pe poziţia aia. Într-o zi mi-a spus să iau loc şi a început să-mi vorbească despre spermă, despre ovul, despre relaţii sexuale. I-am zis:

— Tată, cui îi pasă de asta? Treci la partea cu termostatul!

Provin dintr-o familie în care mama ţinea o rezervă de hârtie igienică în rezervorul din spatele vasului de veceu. O ţinea acoperită cu un milieu plin de pompoane. Nu ştiu dacă scopul era ca lumea să nu-şi dea seama că mai e un sul de hârtie. Poate că maică-mea simţea că până şi hârtia igienică e stânjenită să fie ceea ce este. Hârtia igienică avea pălărie, câinele avea pulovăr, iar braţele canapelei aveau mici apărători care să le protejeze. Când am crescut, n-am simţit niciodată nevoia să consum droguri. Realitatea

mea era deja distorsionată.

Părinţii sunt cei mai buni angajatori, pentru că indiferent cât de prost ai face o treabă sunt alături de tine.

În weekenduri tundeam peluza pentru cinci dolari. Nu mă pricepeam deloc la asta. uneori nici măcar nu porneam maşina de tuns iarba. Făceam doar şanţuri în peluză cu roţile şi spuneam că e gata. Iar ei n-aveau ce face. Tata nu mi-a spus niciodată:

— Ascultă, fiule, nu prea ţi-ai făcut treaba… Ştiu că eşti în familia noastră de cincisprezece ani, dar mi-e teamă că va trebui să te lăsăm să pleci. Nu te simţi vinovat pentru asta. Facem reduceri prin toată casa. Câinele nu mai vine decât trei zile pe săptămână.

Astăzi părinţii mei trăiesc în Florida. S-au mutat acolo anul trecut. Nu prea voiau, dar au depăşit şaptezeci de ani şi aşa spune legea. Nu puteau risca să-i prindă poliţia pensionarilor. Poliţiştii ăştia opresc în faţa casei şi zic:

— Hai, tataie, hai să mergem. Ai pantaloni albi, pantofi albi – treci în spate. Lasă lopata pentru zăpadă. Arunc-o acum!

În sud, tata nu face decât să meargă la saună şi la jacuzzi. Dacă n-aş avea nimic de făcut, m-aş duce cu el. Când intri într-o cadă cu trei sau patru oameni în vârstă nu eşti ca la o şedinţă foto pentru o revistă medicală. Arată mai degrabă ca filmarea pentru o reclamă la gravitaţie. „Uite ce-a făcut gravitaţia în cazul meu – ai grijă!”

Florida nu e destul de încinsă şi de umedă pentru oamenii ăştia? Se pare că le place foarte mult căldura. Dacă o să trimitem vreodată oameni pe Soare, cred că dintre pensionarii din Florida ar trebui să-i selectăm.

N-am văzut în viaţa mea o persoană în vârstă în costum de baie nou. Nu ştiu de unde îşi iau costumele de baie, dar tata are şi costume din secolul trecut.

— Ai nevoie de o pereche de boxeri? Îţi dau eu… Poţi împrumuta de la mine.

Taţii nu poartă slip. Ei poartă boxeri. Cam ce ar purta un copac dacă s-ar duce să înoate. Dacă intri în apă îmbrăcat în ei, ai impresia că înoată ceva în jurul tău. Aţi purtat vreodată un costum de baie care să vă dea impresia că nu ştiţi foarte bine unde vă aflaţi în interiorul lui? Dacă vă întâlniţi cu vreo cunoştinţă, trebuie să vă scuzaţi:

— Ştii… asta e o paraşută. Aştept să vină barca să mă ia.

Nu mă dau în vânt după reuniunile de familie. Trebuie să stai cuminte la locul tău, conversaţia e plictisitoare, mintea începe să umble pe câmpii: „Dacă m-aş ridica şi aş sări pe fereastră?” Îţi imaginezi cum ar fi. La întoarcere, i-ai găsi pe toţi supăraţi, pentru geamul spart.

— Fiţi liniştiţi, sunt în regulă. Mă cam plictiseam, dar acum e totul OK. Mătuşă Rose, sunt gata să ascult ce zici despre colecţia de bibelouri. Ia-o de la capăt, te rog.

Nu sunteţi surprinşi de popularitatea camerelor de luat vederi? Mai ales printre părinţi. Chiar nu am învăţat nimic din filmuleţele pe care părinţii noştri le făceau pe vremuri? Gândiţi-vă puţin – cum sunt filmele alea? O grămadă de oameni care nu spun decât „Pleacă de-aici, opreşte chestia aia”. Nu aveau sonor, aşa că ni se părea că fac cu mâna.

Abia reuşesc să-mi păstrez interesul pentru viaţa reală. Şi e în direct, color… se desfăşoară chiar în faţa mea. De ce aş înregistra ceva din viaţa mea? Pentru ca pe urmă să stau şi să mă uit la ceva ce nu prea am înghiţit nici când s-a

întâmplat cu adevărat? Prietenii îmi arată întotdeauna camerele lor de luat vederi:

— Are zoom!

Da, e minunat! În felul ăsta se pot apropia la maxim de plictiseala în sine.

LINIA DE FINIŞ

Când un bărbat atinge vârsta la care ştirile devin cel mai important lucru din viaţa lui se petrece şi altceva. Îmi amintesc când i s-a întâmplat asta lui taică-meu. Nu ştiu cum făcea, dar deodată, oriunde ar fi fost în casă, se evapora la 10.59 şi apărea apoi în faţa televizorului la 11.00.

Toţi taţii se gândesc că într-o bună zi o să primească un telefon de la guvern:

— Domnule, am pierdut complet controlul asupra situaţiei din Orientul Apropiat. Dumneavoastră v-aţi uitat la ştiri. Ce credeţi că ar trebui să facem?

Am ajuns la vârsta la care am început să schimb roluri cu părinţii. Dacă vreau să merg cu ei la cumpărături e ca şi cum aş încerca să pun în ordine un cârd de boboci de raţă. Se învârt încolo şi-ncoace: „Mac-mac-mac.” Încerc să-i ţin la un loc.

— Mamă, tata e la vreo trei străzi mai încolo – vrei să mă duc după el sau ne ducem noi acolo? Tată, aşteaptă, nu trebuie să mergi până acolo, chestiile alea se găsesc şi aici.

„Mac-mac-mac.”

— În regulă, acum aşezaţi-vă la coadă. O să traversăm aici, când se schimbă semaforul.

„Mac.”
— OK, e verde. Hai să trecem. Hai, hai…
„Mac-mac-mac.”
Acum nu mă mai duc cu ei prin centre comerciale. Dacă vor să meargă cu mine, îi duc la un lac, îi las să se plimbe pe-acolo, îi usuc şi-i aduc acasă.

Pentru mine cel mai interesant lucru la oamenii în vârstă e că încep să pară mai mici. Corpul se micşorează, se mută într-o casă mai mică, dorm mai puţin, mănâncă mai puţin… Toate sunt reduse, cu excepţia maşinii. Cu cât eşti mai în vârstă, cu atât ai maşina mai mare. Toţi pensionarii conduc mastodonţi. N-am înţeles niciodată chestia asta.

În plus, au stilul lor de a ieşi cu spatele de pe alee. Nici nu se mai asigură într-o parte şi-n alta. Îşi spun: „Sunt bătrân, acuma pot să dau cu spatele!” Sau: „Eu am trăit destul. Sunt un supravieţuitor. Ia să văd – tu te descurci?!”

Odată ieşiţi în şosea, merg foarte încet. Logic ar fi ca atunci când nu mai ai foarte mult de trăit să mergi mai repede. Cred că pensionarii ar trebui să aibă dreptul să meargă cu viteze proporţionale cu vârsta. Dacă ai optzeci, poţi să mergi cu o sută douăzeci. Dacă ai o sută – mergi cu o sută cincizeci!

Oricum nu văd pe unde merg – măcar să-i lăsăm să se distreze!

Speranţa de viaţă azi e de şaptezeci şi doi de ani pentru bărbaţi şi şaptezeci şi cinci sau şase sau nu mai ştiu cât pentru femei. E uluitor, dacă te gândeşti că acum nici două mii de ani speranţa de viaţă era de vreo treizeci de ani. Asta, în termenii noştri, ar însemna că-ţi iei permisul de conducere la cinci ani, te însori la nouă, divorţezi la cincisprezece, iar pe la douăzeci de ani te muţi în Florida. Cred că aşa s-au pus bazele staţiunilor de acolo.

Oamenii o să spună despre tine:

— Mi se pare uluitor. Are douăzeci şi opt de ani şi e cât se poate de sprinten. Iar mintea îi e atât de limpede încât ai zice că stai de vorbă cu un tinerel de unsprezece ani!

Ştii că ai îmbătrânit când vezi că ţi-au pus o singură lumânare pe tort. E ca şi cum ţi-ar spune „Ia să vedem dacă poţi s-o stingi".

Pe urmă vine faza în care te ajută cineva s-o stingi. Ştiţi petrecerile alea la care toţi se adună în spatele sărbătoritului şi suflă odată cu el? E trist, pentru că sărbătoritul nu ştie că a fost ajutat. Se gândeşte: „Hei, ia te uită! Am stins lumânarea. Şi nici măcar n-am apucat să suflu – abia trăsesem aer în piept. Sunt într-o formă excelentă. Mai am mult de trăit."

Cu toţii încercăm să facem economie de timp. Tăiem colţuri, o luăm pe scurtături. Dar indiferent cât timp am economisi, la sfârşitul vieţii nu avem nicio rezervă! O să spunem:

— Cum adică „nu mai e timp"? Am folosit microundele, am pantofi cu scai, cravată cu nodul gata făcut – unde e tot timpul economisit?

Nu există. Pentru că atunci când pierzi timpul în viaţă se scade din rezervă. De exemplu, dacă vezi toate filmele cu Rocky se scade…

Aşa că trebuie să ai grijă. Poţi foarte bine să mergi cu Concorde-ul în Europa, dar dacă vezi un film prost în avion, la aterizare eşti înapoi în punctul din care ai plecat.

Mă gândesc că dacă ar trebui să aleg un lucru semnificativ pentru viaţă, acela ar fi mutarea. A trăi înseamnă a te mişca. Din nefericire, asta înseamnă că

atunci când nu suntem în mişcare trebuie să căutăm cutii.

Când te muţi, toată lumea ta devine cutii. Nu mai ştii de unde să le iei. Umbli pe stradă şi bagi capul în magazine:

— Aveţi cutii? N-aţi văzut nişte cutii?

Nici nu te mai poţi gândi la altceva. Nici măcar nu mai poţi sta de vorbă cu oamenii:

— Te rog să taci! Caut cutii...

După o vreme, capeţi abilităţi de ogar ieşit la vânătoare. Intri într-un magazin:

— Aici sunt cutii. Nu-mi spune-ţi că n-aveţi cutii, le-am mirosit!

Devii obsedat:

— Ador mirosul cartonului dimineaţa!

Dacă eşti la o înmormântare, toţi sunt îndureraţi, dar tu te uiţi la sicriu:

— Uite ce cutie frumoasă. Ştie cineva de unde a luat-o? După ce terminaţi cu ea nu mi-o daţi mie? Are şi nişte mânere frumoase. Pot să-mi pun în ea combina stereo – încape la fix!

Până la urmă, asta e moartea, de fapt. E ultima mutare importantă din viaţa ta. Dricul duce cutia, alături sunt prietenii cei mai importanţi, singurii cărora le-ai putea cere ajutorul pentru o mutare atât de importantă. Până la urmă, sicriul e cutia minunată şi perfectă pe care ai căutat-o întreaga viaţă. Singura problemă e că atunci când o găseşti trebuie să stai în ea.

EDITURA ALLFA

E CARTEA MEA!

Dar e OK, poți s-o citești...

Bineînțeles că nu mi-am imaginat la cincisprezece ani,
când am început să pun pe hârtie chestiile astea haioase
care-mi tot vin în minte, că într-o zi vor ajunge într-o carte.
De fapt, nu mi-am imaginat niciodată că vor ajunge ceva.
Dar sunt mulți oameni care au în creier toată ziua
un colțişor pus pe şotii. Pentru mine şi pentru voi,
ideea cărții e să ținem colțişorul ăla în viață.

www.all.ro
ISBN 978-973-724-808-4
9 789737 248084